

Anne-Lise Madsen

*født
for at
tjene*

Indholdsfortegnelse:

Forord om : Tre vigtige anledninger

1. Kapitel: En dreng, født for at tjene

2. - : En pige, født for at tjene

3. - : Gensynet

4. - : Syv brogede år

5. - : Ingen tilfældigheder

6. - : Begivenhederne tog fart

7. - : Gud overtog ansvaret

8. - : Den store dag

9. - : Kaldet og sendt

10. - : Symbolerne og gave

Tre vigtige anledninger

Hvorfor skriver jeg denne bog?

Da min mand, Peter, og jeg sammen med vore to drenge rejste ud, som missionærer til Afrika i 1963, begyndte et nyt og meget spændende kapitel i vort liv.

Efter fire år i Tanzania havde vi oplevet så meget, at mange venner bad os skrive en bog om det. Vi skrev en meget enkel bog lige ud af vore hjerter om Guds kald til os og om den nåde, Han havde vist os i de fire år, vi havde været i Afrika.

Bogen blev udsolgt næsten med det samme, og mange fik mod på at

gå ud i tjeneste for Gud efter at have læst den.

Bogen hed "Trofast er Han, som kaldte."

Mange har spurgt, om vi ikke snart genoptrykker den, men vi har talt om, at det måtte vente, fordi der er så mange andre emner, der trænger sig på, og som vi gerne vil skrive om.

Men pludselig forleden blev jeg inspireret til i en fart at gå i gang med at skrive om vort kald som missionærer og om Guds trofast-hed. Det var af tre årsager:

Peter fylder 60 år i år, og det skal fejres den 21. marts med en fest, som skal stå i missions tegn og til ære for Gud. Men jeg har længe gået med et ønske om at kunne give Peter en helt speciel gave som tak for de mange dejlige år, jeg har kendt ham og været gift med ham.

Han er min bedste ven og arbejdskammerat. Når han er i nærheden, kan jeg skrive og gøre de mest utrolige ting. Når han er på rejse, går jeg delvist i stå. Gud er min tilflugt, min kraftkilde og min glæde og hjælp, men Peter er min inspiration! Vi arbejder utrolig godt sammen, ikke mindst på grund af hans tålmodighed og kærlighed, og jeg er så taknemmelig for ham. Derfor ville jeg gerne give denne bog som en overraskelse og tak fra mig til ham.

Der ligger også en anden "gave" til Peter og til Herren og til en stor del af Kristi legeme skjult i denne bog, men det vil jeg gemme til slutningen af bogen, så alle I, der læser den, kan være med at bede for dette.

Den anden anledning til, at jeg synes, det skal være nu, bogen skal skrives, er, at jeg pludselig regnede ud, at Peter og jeg har 30-års jubilæum i vor tjeneste som missionærer i år! Det er 30 år, siden vi slap vort arbejde, solgte vort hus og rejste på bibelskole, for derefter at gå ud i fuldtidstjeneste i tro til Gud.

Derfor vil jeg gerne ære Gud, vor himmelske Fader, som kaldte os og har været så god imod os og vore børn i de mange år. "Trofast er Han, som kaldte, Han vil også gøre det," siger Bibelen, og det må vi sande. Det er kun på grund af Guds trofasthed, vi har kunnet virke i så mange år og været med i så mange forskellige opgaver.

Gud skal have ære og kærlighed gennem denne bog! Den bliver ikke en kopi af bogen "Trofast er Han, som kaldte." Den handler lidt mere om vor baggrund, inden

vi kom i gang med vor tjeneste, og også om, hvordan Gud kaldte os og sendte os ud. Jeg fortæller et vidnesbyrd om mange ting, også meget personlige, som jeg håber kan være til hjælp og opmuntring for nogen og til ære for Gud.

Den tredie anledning til denne bog er et dybt ønske, Peter og jeg har om, at andre kristne må komme ud at tjene Jesus Kristus. Høsten er stor, og arbejderne er meget få. Vi tror, der er mange, både unge og ældre, der gerne vil tjene Jesus, men det er meget svært at komme i gang, og de fleste af os har mindreværdsfølelser og tror, vi ikke kan klare opgaverne. Derfor fortæller jeg her om Peters og mit liv. Vi er nemlig meget almindelige og meget små mennesker, som ikke kunne ret meget og ikke var særlig lærte, da vi gik ud "på bølgerne". Men vi tror, at enhver, der er blevet født påny ved troen på Jesus Kristus, er kaldet til en eller flere opgaver for at fremme evangeliets udbredelse. Vi skal alle være vidner, enten i ord eller gerning, og det vil Gud udruste os alle til, når vi stiller os til rådighed. Vi vil derfor være med til at undervise og inspirere andre til at tjene Herren. Derfor har vi startet bibelskoler og missionskoler flere steder ude på missionsmarken og herhjemme. Vi husker, da vi selv skulle i gang, at vi følte os meget uvidende og alene med ansvaret. Vi vidste ikke, hvordan vi skulle komme i gang, og vi vil derfor også med vort vidnesbyrd i denne bog opflamme menighedsledere til at sætte alle kristne i deres respektive menigheder i gang med små og større

tjenester, når de ser og hører, at der er villige redskaber. Gud kan få meget ud af det ringeste, lille menneske, når blot de rigtige betingelser er tilstede. Det har vi set utallige gange. Vi vokser alle med ansvaret. Når den gode vilje er der, er der store muligheder for Guds Helligånd til at udruste os alle.

Jeg blev selv lidt chokeret over, at jeg kunne finde på at begynde at skrive en bog på så kort tid. Jeg har ca. en uge til mit job med at skrive. Men det kræver meget af dem, der skal hjælpe i de mange forskellige faser, der skal til for at færdiggøre og udgive en bog.

Derfor vil jeg her give en varm og stor tak til vores altid samarbejdsvillige, hurtige og dygtige trykkeri, Skandia Grafik. De er med det samme med på vor tankegang, når der er nye bøger på vej, og der er ingen grænser for deres velvillighed overfor vort arbejde og vor tjeneste.

Dernæst en stor og kærlig tak til vor aldrig svigtende Hanne Søgård, som tålmodigt, præcist og hurtigt læser korrektur på vore bøger! Og sidst, men ikke mindst, Birgit Søndergaard, Guds redskab, når det gælder den fine kunst at lave en smuk og talende forside!

Da jeg ringede til Birgit og forklarede sammenhængen med denne bog og den fart, der skulle på for at nå det hele, blev hun begejstret og ivrig og lagde andre ting til side for at gøre denne kærlighedsgerning. Gud velsigne dig, Birgit, og alle jer, som er så hjælpsomme!

1. Kapitel

En dreng, født for at tjene

Jens stod og så på sine to små sønner. Hans kone, Line, havde født tvillinger, og selv om der var mange ting i denne tid, smertede Jens og Line, så var de meget lykkelige for deres to små drenge.

Lægen var dog noget bekymret, for de nyfødte var meget små og svage at se til, så han havde anbefalet Jens og Line, at børnene blev hjemmedøbt.

Den ene kom til at hedde Carl og den anden Peter. Carl var den største, selv om han ikke vejede mere end knap 4 pund. Peter vejede godt tre pund, og lægen anbefalede, at Peter blev lagt i en lille kasse oppe ved kakkelovnen med nogle varme mursten ned ved siderne i kassen, så han kunne blive holdt varm. Det var i marts 1932, hvor det var koldt, og man havde ingen kuvøse dengang. Jens stod og så på de små drenge, og hans tanker gik lidt tilbage i tiden. De sidste år havde været meget svære, og han undrede sig over, at en familie skulle have så megen modgang.

For et par år siden gik alt så godt. Jens og hans broder, Morten, havde hjulpet deres far, som var bygmester, med at bygge det hus, de nu boede i. Faderen var meget dygtig og opfindsom, og han havde uden nogen særlig uddannelse tegnet huset selv, og han stod selv for alt tømre-, snedker- og murerarbejde. Sønerne, Jens og Morten, var stærke og flittige, og de var glade for at

hjælpe deres far. Inden længe stod det store, dejlige hus klart til indflytning. Jens var blevet gift med Line, og alt tegnede til, at denne virksomme, optimistiske familie skulle føre det vidt i livet.

Morten og Jens var meget musikalske, og Morten hængte flasker i forskellige størrelser op i værkstedet og spillede på falskerne og lavede nye melodier, ind imellem arbejdet, og Jens tog violinen og spillede til.

I byen, som hed Sønder Hygum ved Rødding, kendte man Jens som en stærk ung mand, der cyklede gennem byen med stærk fart og fik udrettet en masse.

Pludselig begyndte der imidlertid at ske ting, som bremsede op for aktiviteterne. Jens` Far blev syg af tuberkulose. Den store, stærke håndværksmester blev meget syg og svag. Inden længe opdagede man, at Jens` mor var blevet smittet. Det blev en meget svær tid for hele familien, da tuberkulosen var galoperende, og man havde ingen medicin, der kunne hjælpe. Dagene gik, og inden længe var Jens og fire af hans fem søstre også blevet smittet af denne frygtelige sygdom.

Hele byen var chokeret over denne hurtige nedgang for familien, og der var stor sorg, da Jens` far og mor begge døde med kort tids mellemrum.

Jens og Line, det nygifte unge par, fik en lille pige, som var syg fra fødselen, og hun døde nogle få måneder senere. Samtidig blev det konstateret, at Line også var blevet smittet af tuberkulose.

I dette hjem var der sygdom, død og sorg, som syntes umenneskeligt at bære.

Line blev gravid igen, og nu havde hun født tvillingedrenge! Jens stod og så på drengene og tænkte: "Hvad skal der dog ske med disse små drenge?"

Det var for risikabelt, at Line ammede drengene, og alle var bange for, de skulle blive smittet af sygdommen. Naboer og familie tog sig meget af de to små, og på et tidspunkt så det ud til, at Peter, som var den mindste, skulle dø. Man kørte da de to små drenge til Kolding sygehus, hvor de fik indpodet en slags vaccine i skinnebenet, så de ikke skulle få tuberkulose. Fire måneder senere døde Carl.

Jens stod en dag med sin lille dreng, Peter, i armene, og da bad han en bøn, som skulle få stor betydning for den lille dreng. Jens var med i Indre Mission og menighedsråd, og han havde en indre stærk tro på Gud, men han talte ikke så meget om det den gang.

Han havde altid følt trang til at tjene Gud, men han vidste ikke, hvordan Gud ville bruge hans liv.

Han var blevet meget optaget af arbejdet med at bygge, og da sygdommen ramte hjemmet, kom alt andet i baggrunden. Nu stod han med den lille Peter og begyndte at bede. Han sagde: "Himmelske Fader! Jeg har altid villet tjene dig, men jeg har ikke rigtig vidst, hvordan jeg skulle gøre det. Men hvis du vil lade vores lille dreng leve, vil jeg give ham til dig. Du må gøre med ham, som du vil, og han skal være din ejendom og få lov at tjene dig, som du ønsker det!"

Der gik lang tid med megen sygdom og nød i hjemmet, men midt i alt dette voksede Peter op og blev en meget

sund og stærk dreng. Han var meget hos sin mormor og morfar og hos sin moster

og morbroder. Peters far og mor var meget medtaget af tuberkulose, og både Jens og hans broder Morten og hans søstre var ofte på sanatorium mange måneder ad gangen. Line fik det bedre, men hun var stadig svag.

Peters far, Jens, var på trods af de mange prøvelser og kampe fuld af tillid til Gud, og han tænkte hele tiden på de andre i familien. Han skrev opmuntrende breve fra sanatoriet til sine søskende og sin kone, og han havde særlig omsorg for sin kære broder Morten, som var meget medtaget af tuberkulosen. Hans breve var fyldt med tro og tillid til, at Gud ville hjælpe, så alt blev vendt til det bedste for hele familien.

I brevene, han skrev, havde han stor omsorg for den lille Peter, som var hans opmuntring. "Hvor er det dejligt, at Peter vokser og trives," skrev han. Og gennem alt det, der skete, blev Jens draget nærmere til Gud og blev en bønnens mand, som hele sit liv levede i et meget tæt forhold til sin himmelske Far. Han bad nat og dag for sine kære, og disse forbønner blev som en skærmende mur omkring dem, selv om der til stadighed kom problemer ind over hjemmet.

Efter en tid døde Jens' bror, Morten. Hans søstre døjede også meget under sygdommen, men de overlevede den strenge tid.

Årene gik, og Peter voksede og gav liv i huset. Han fik 3

søskende, Edith, Bent og Anny, som alle var sunde og raske.

Efter at Peters far var kommet hjem fra sanatoriet, startede han på trods af sin svaghed et savværk, og her fik Peter brug for alle sine kræfter, da han blev lidt større.

Efter skoletid hjalp han sin far på savværket. Der røg en fingerende ved saven, da han var 11 år, og senere kom et par andre fingre i maskinen. Alt skulle gå rask fra hånden, og han kunne lide at arbejde med træ.

Han havde så meget krudt i sig, at han ofte kom hjem fra skole med næseblod efter slagsmål med de andre drenge, og han var ikke altid lige nem at styre.

Hans forældre sendte ham derfor ud på landet for at tjene en tid i 12-års alderen, alt imens han passede sin skole. Senere kom han hjem igen og gik på realskole i Rødding, og det kunne han godt lide, men der var meget at gøre på savværket, så det var der, han satsede mest.

Han hjalp sin far at bygge hønsehuse og kørte rundt ved gårdene og solgte dem. Der blev bygget garager og meget andet, og selv om hans far hele tiden var svag af tuberkulosen, klarede han at få forretningen til at køre.

Peter troede inderst inde på Gud, men han havde svært ved at sidde stille ved husandagterne, og han syntes ikke rigtig, kristendommen var noget for ham.

Der var flere ting, der gjorde, at han ikke brød sig om at blive kristen, og han syntes, det var kedeligt, så han ville hellere ud at more sig med de unge i byen.

Da han fik kørekort og en gammel motorcykel, gjorde han byen usikker med sin vilde kørsel.

Han øvede sig i at stå op på sædet og køre ned ad landsbyens hovedgade. "Peter Motor" kaldte naboerne ham.

Peters mor var kommet sig over tuberkulosen, men efter nogle år blev det konstateret, at hun havde kræft.

Det var meget svært også for de yngre søskende, som behøvede deres mor meget.

Alle havde ondt af denne lille familie, som hele tiden blev hårdt prøvet.

På et tidspunkt var der en morbroder, Hans Wind, som oplevede noget særligt med Gud. Han var kommet i kontakt med nogle mennesker fra Kristent Fællesskab, som holdt stuemøder og var meget glade og levende i deres tro på Jesus.

Peters far inviterede dem hjem til deres hjem, og da oplevede familien, at Gud velsignede dem på en særlig måde og gav dem et mere personligt og varmt forhold til Gud. Da Peter en aften kom hjem og så en ung mand, som spillede og sang sine glade sange om Jesus, blev han interesseret i denne nye slags kristendom. Kaj, som den unge mand hed, fortalte Peter om sin tro på Jesus som en personlig frelser, og han bad sammen med Peter til frelse. Det vendte op og ned på Peters liv.

Han fortalte til alle om den glæde, han havde oplevet, og selv om han fik megen modgang og mange knubs, var han ligeglad. Han gik ind på kroerne og de steder, hvor han havde danset og slåset før, og han delte traktater

ud og sang for dem om Jesus. Han havde lært sig at spille på harmonika, så det gik med sang og begejstring. Også arbejdet på savværket gik lettere fra hånden. Arbejderne mente, de nok skulle få pillet alt det nye ud af Peter, men han holdt fast ved sin tro.

På et tidspunkt, efter at han havde læst meget i Bibelen, ville han døbes på samme måde, som de kristne blev det i Det nye Testamente.

"Jeg vil selv bekende min tro på Jesus og lade mig døbe," sagde han til sin far. Det skabte en del røre i kirken og i byen, men Peter lod sig døbe.

Når Guds Ånd havde vist ham noget, var det lige meget, hvad mennesker sagde. Han måtte gøre det, han følte var rigtigt, om han så var helt alene om det. Engang, da han lå på knæ og bad til Gud på sit værelse en kold vinteraften, hvor ruderne var dækket af frost, kom Gud ham meget nær. Han hørte en stærk indre stemme spørge ham: "Vil du tjene mig, uanset hvor jeg vil sende dig?" Peter var klar over, det var Gud, der kaldte ham, og han sagde: "Ja, Gud, det vil dig!"

Da han rejste sig fra bønnen, var der helt varmt i rummet, og frosten på ruderne var tøet op. Han var klar over, Gud havde været meget nær hos ham i hans lille værelse.

2. Kapitel

En pige, født for at tjene

Peter blev født den 19. marts 1932 i Sønder Hygum ved Rødding, som vi har hørt.

I 1936, 4 år efter, skete der noget tilsyneladende tilfældigt 5 km fra, hvor Peter boede.

I Brændstrup i Rødding sogn arbejdede et ægtepar, Hans og Mie, som fodermesterpar på en gård.

De havde 3 drenge, Mathias, Jens og Niels og en pige, Lydia. De boede i et par meget små værelser i fodermesterboligen. De var meget fattige og sled i det fra tidlig morgen til sen aften på gården. Mie skulle samtidig sørge for de fire børn, og hun måtte op kl. 4 om morgenen for at malke 18 køer med hånden.

Hun havde dog fået tid til at kalke og male de to små rum, de boede i. Hun ville så gerne have det pænt og rent, men hvor var det svært at klare det hele.

Heldigvis havde både Hans og Mie gå-på-mod og var optimistiske af naturen, så de tog en dag ad gangen og var glade for, at de og deres børn var raske og blev mætte hver dag. Livet skulle jo leves, og de tog hver dag, som den kom.

Mie havde dog haft to aborter i løbet af de sidste par år, og det havde taget på kræfterne. En dag fortalte hun Hans, at hun var gravid igen. "Det kan ikke passe," sagde Hans. "Vi skal ikke have flere

børn. Vi kan ikke klare det økonomisk, og du har ikke kræfter til det."

"Trods det er det helt sikkert, at jeg er gravid, og jeg tror,

vi skal have et barn i januar," sagde Mie.

Der blev spekuleret og bedt i det lille hjem. Hans og Mie troede på Gud, og de vidste, at det var Gud, der måtte hjælpe

dem at klare et ekstra barn her, hvor de havde så meget arbejde

og så lidt plads.

Den 29. januar 1936 fik Mie veer, og det var så koldt og så

hårdt frostvejr, at Hans måtte ud og hugge hul på isen i søen

for at få vand til fødselen.

Jordemoderen kom, og en lille pige blev født.

De andre fire børn blev passet af naboerne imens, og efter

fødselen tog Mie og Hans den lille pige op og så taknemmelige

på hende. Hans sagde pludselig:

"Ved du hvad, Mor? Vi to kan ikke sørge godt nok for denne

lille pige, men vi kan give hende til Gud!"

Det syntes Mie var godt, og de bad begge for den lille pige.

"Gud," sagde Hans, "du ser, hvor fattige vi er, og hvor meget

arbejde vi har, men vi giver denne lille pige til dig. Du må

tage dig af hende i hele hendes liv, og du må bruge hende, som

du vil! Hun skal være din ejendom!"

Det gav fred og hvile til den lille familie, og hverdagen gik

sin gang.

Den lille pige kom til at hedde Anne-Lise, og det var mig.

Jeg har hele mit liv kunnet mærke, at jeg var overgivet til Gud

som lille.

Jeg har oplevet mange vanskeligheder og farer, men når jeg var

på afveje og ikke levede efter Guds vilje, var det, som om en

usynlig hånd lå på min skulder og holdt fast i mig. Det er jeg

mine forældre og Gud meget taknemmelig for.

Min Far brød sig ikke om landbrug, men han var nødt til at

fortsætte nogle år, da det dengang var en selvfølge, at man

fulgte i forældrenes fodspor. Hans forældre og svigerforældre

var landmænd, og så skulle han også være det.

Min far længtes meget efter et andet liv, når det gjaldt det praktiske arbejde, han havde, men han syntes også, der måtte

være mere ved kristendommen, end det han oplevede til hverdag.

Han læste meget i Bibelen, og en dag, da han sad og læste, var

det, som en indre stemme sagde til ham:

"Gå ud til vejen! Der kommer en, du skal tale med."

Min far gik ud til vejen, og langt borte kom en ældre mand

gående. Da han kom nærmere, sagde min far til ham, at han

mente, der var noget i hans indre, der havde sagt til ham, at

der ville komme en ude på vejen, som han skulle tale med.

"Halleluja!" sagde den gamle mand. "Så er det hos jer, jeg skal

overnatte i nat!"

Det viste sig at være den gamle Nicolai Hansen, som på den tid

var en af Pinsevækkelsens pionærer. Han havde bedt Gud om et

sted at sove, da han var meget træt efter en lang vandring, og

nu var vort hjem så stedet, hvor han skulle være.

Det blev et pust af nyt liv for mine forældre at have ham boende, - og en velsignelse, de aldrig glemte.

En dag sagde min far til min mor:

"Mie, jeg har fået en indre forvisning om, at jeg skal cykle ud

og finde arbejde et andet sted end her i Sønder Jylland.
Jeg
skal over Lillebæltsbroen!"
Min mor fik et chok. Lillebæltsbroen var som ved verdens ende
for hende, men efter en tid blev hun alligevel indforstået
med,
at det nok var rigtigt at prøve noget andet end det, de
arbejdede med.
Mange i familien syntes, Lillebæltsbroen var alt for langt
væk,
og at det var som at tage afsked for livet, når nogen
rejste så
langt bort.
Men min far cyklede over broen og fik snart arbejde på
Hindsgavl som fodermester. Min mor og vi fem børn
blev hentet,
og vi boede på Hindsgavl et års tid.
Senere fik vi en lejlighed på Tårnborg, en boligblok inde
i
Middelfart, og min far fik andet arbejde.
Mine forældre hørte til Indre Mission, så da de kom til
byen,
tog de alle os fem børn med til møde i missionshuset.
Det virkede nok lidt voldsomt med sådan en flok børn
på
møderne, for min mor syntes, alle kiggede efter os og
med deres
blikke fortalte, at vi var for urolige. Det endte med, at
mor

blev hjemme med børnene.

En dag spillede og sang Frelsens Hær nede i vores gård.

Der var

48 familier i blokken, hvor vi boede, så Frelsens Hær fik en

stor tilhørerskare der.

Mine forældre blev stærkt grebet af glæden og begejstringen i

sangene, og børnene blev budt til børnemøder i Frelsens Hær.

Det endte med, at vi alle gik til møder der og følte os rigtig

godt hjemme. Der var sang og glæde, og mine forældre ville

gerne tjene Gud. Her fik de mange opgaver, og vores hjem var

åbent for

officererne fra Hæren, som ofte kom trætte og sultne hjem fra

deres ture i byen.

Jeg var ikke af de gode børn!

Hjemme hos mine forældre gjorde jeg, hvad jeg kunne for at være

ordentlig og lydig, men i den store boligblok var der mange

børn at lege med, og vi fandt på mange narrestreger, som mine

forældre heldigvis ikke vidste noget om.

Det plagede min samvittighed, når jeg var med til møder
iblandt

de kristne, at jeg ikke var, som jeg skulle være. Og jeg
skammede mig tit over at være med på friluftsmøder og
andre
møder.

Jeg kan huske, at jeg nogle dage af al min kraft prøvede
at

være god og ikke tænke eller gøre noget forkert. Men det

mislykkedes, og jeg syntes, det var svært at leve op til det

kristne livsmønster.

Mine forældre bad meget for mine søskende og for mig,
og som

jeg har fortalt ved mange lejligheder, hørte Gud deres
bønner,

og vi kom alle fem til en personlig tro på Jesus i løbet af
to

år. Det skete ved møder i Frelsens Hær, mens Emma og
Oscar

Jonson fra Island var officerer i vores by.

Det var en fantastisk oplevelse at mærke, at når man
havde fået

et personligt forhold til Jesus, Guds Søn, skulle man ikke
anstrenges sig for at leve op til et eller andet mønster,
men

jeg fik bare lov til at være naturlig og bede Gud hjælpe
mig

hver dag.

Livet var nu værd at leve, og jeg havde fred i mit hjerte.

Jeg var tolv år dengang, og jeg fik en bibel af min søndagsskolelærerinde, Edith. Det glemmer jeg aldrig! Jeg begyndte at læse i Bibelen inde på mit værelse, men jeg

forstod ikke rigtig meningen med det, jeg læste.

En dag, da jeg var blevet et år ældre, bad jeg til Gud og sagde:

"Herre, jeg forstår ikke det, jeg læser. Nu beder jeg dig om at

give mig et ord fra Bibelen, jeg kan forstå, og som lige præcis

passer til mig!"

Jeg slog op på ordet fra Esajas 42:6-7, hvor der står:

"Jeg, Herren, har kaldet dig i retfærd og grebet dig fast om

hånd; jeg vogter dig, og jeg gør dig til folkepagt, til hedningelys for at åbne de blinde tøjne og føre de fangne fra

fængslet, fra fangehullet mørkets gæster."

Jeg tænkte ved mig selv, at det da måtte være en misforståelse.

Jeg var jo kun 13 år. Så jeg sagde:

"Gud, du må give mig et andet ord, der passer til mig!"

Da fik jeg ordet fra Apostlenes Gerninger 26:16-18:

"Men rejs dig og stå på dine ben; thi netop derfor har jeg vist

mig for dig, for at udkåre dig til tjener og vidne, både om,

hvordan du nu har set mig, og om, hvordan jeg siden vil
vise
mig for dig. Jeg vil udfri dig fra dit eget folk og fra
hedningerne; til dem udsender jeg dig for at åbne deres
øjne,
så de må omvende sig fra mørke til lys, fra Satans magt
til
Gud, for at de kan få syndernes forladelse og arvelod
sammen
med dem, som er helligede ved troen på mig."
Jeg begyndte at ryste og få en klump i halsen, fordi jeg
mærkede, at Gud mente, hvad Han sagde til mig gennem
de ord,
jeg havde læst.
"Kære Gud," sagde jeg, "hvis du mener, dette kald er til
mig,
så må du stadfæste det ved at give mig et sidste ord fra
dig.
Jeg slog da op på Apostlenes Gerninger 28:28, hvor der
står:
"Så skal I da vide, at denne Guds frelse er sendt til
hedningerne; de skal også høre om den."
Efter dette gav jeg mig til at græde og sige til Gud, at
hvis
han virkelig ville bruge mig engang til at vidne om Ham
for
hedningerne, ville jeg gerne gøre det. Jeg kunne bare
ikke se,
hvordan det skulle lade sig gøre.
Jeg gik ind til min far og fortalte ham om, hvad jeg havde

oplevet.

Tårerne trillede da ned ad hans kinder, og han fortalte mig,

hvordan det var gået, da jeg blev født.

"Det er sikkert rigtigt, at Gud kalder dig til noget specielt,"

sagde han.

Jeg var stadig et barn, og der gik lang tid, hvor jeg ikke tænkte så meget på dette kald, men mine forældre bad meget for

mig, at jeg måtte gøre det, Gud havde bestemt for mig.

Vi havde mange møder i mit hjem, og jeg spillede guitar og sang

sammen med min søster, Lydia.

Mine forældre var meget gæstfrie, og alle kunne lide at komme i

hjemmet, så vi oplevede mange dejlige timer.

Da vi nærmede os min 14 års fødselsdag, ville min mor lave lidt

fest for mig, og jeg fik lov at indbyde de unge, vi kom sammen

med.

Vi var ikke mange kristne unge dengang. Når vi alle var sammen

fra enen, kunne vi være 12-14 stykker.

Der var nogle unge fra Esbjerg og Kolding, som ville komme, og

det var vi glade for.

En skæbnesvanger dag

Da vi den 29. januar skulle fejre min 14-års dag, var der en

ung mand med fra Sønder Jylland, som jeg ikke havde set før.

Jeg var meget genert, så jeg sagde ikke noget til ham. Men min

mor, som var meget åben og glad, snakkede med den unge mand,

Peter, og de to blev vældig gode venner.

Peter har senere fortalt mig, at med det samme, han så mig, var

han sikker på, at jeg skulle blive hans kone! Det var kærlighed

ved første blik.

Han satte sig ved siden af mig i sofaen. Og mens vi sad og sang

og hyggede os allesammen, mærkede jeg pludselig, at han kildede

mig forsigtigt i nakken.

Jeg blev frytelig genert, og jeg vidste ikke rigtig, hvordan jeg skulle reagere.

Da vi senere sad sammen ved kaffebordet, tog han mig i hånden

under bordet, og jeg så på ham, at han var forelsket. Det varmede og gjorde mig glad, men jeg sagde ikke noget.

Senere kaldte min far Peter ind i soveværelset og spurgte:

"Er det rigtigt, at jeg så, du holdt Anne-Lise i hånden under

bordet?"

Det indrømmede Peter, at han havde gjort.

"Du kan komme tilbage, når hun er atten år," sagde min far

meget bestemt. Min far var meget streng til tider, og det fik

Peter altså lov at føle nu.

Da min mor hørte det, prøvede hun at lægge et godt ord ind for

os, men min far var ubøjeelig. Vi måtte ikke komme sammen, når

vi ikke var ældre.

Peter kom dog af og til på besøg, og vi skrev en del sammen,

men jeg følte mig meget usikker og umoden, så jeg afbrød til

sidst forbindelsen.

Det har jeg fortrudt mange gange, og jeg vidste ikke, hvor

meget, jeg sårede Peter.

En prædikant, som kom meget i vort hjem, sagde en dag til mig:

"Anne-Lise. I to kan gøre, hvad I vil, men en dag bliver det

jer, der skal tjene Gud sammen!"

Min mor så et syn en dag, da hun kiggede ud af vinduet og ned

ad gaden. Da så hun Peter og mig komme gående sammen. Det gav

hende en vished for, at vi en dag ville finde hinanden igen.

Jeg læste meget i min bibel, og der var flere og flere ting, der blev levende for mig.

En dag fik jeg vished for, at jeg skulle døbes ved neddykkelse,

som jeg læste om i Ordet.

Jeg sagde det til mine forældre, og min mor blev meget ulykkelig.

"Nu træder du på noget helligt!" sagde hun. Men hun ville

alligevel ikke hindre mig, hvis jeg mente, det var rigtigt.

Min far blev meget tavs.

Jeg fik aftalt med en prædikant, der kom i vort hjem, Wellejus,

at han skulle døbe mig i Baptistkirken i Odense.

Jeg havde en meget stærk vished om, at dette var Guds vilje for

mig, og der var ingen anden vej for mig. Jeg måtte gøre det.

Dagen før, jeg skulle af sted, sagde min far til min mor:

"Ved du hvad, lille mor, Gud har talt til mig om dåben i ti år.

Jeg går med Anne-Lise! Jeg vil også døbes!"

Min mor var meget ulykkelig. Men det blev, som vi havde

planlagt, og jeg havde stor fred i dette, skønt jeg var ked af

at se min mor så ulykkelig.

To år senere blev min mor og min søster også døbt.
Det viste mig, at ingen mennesker skal presse nogen til noget.
Gud taler, når Han vil os mennesker noget.

Jeg var meget ivrig i Frelsens Hær.
En dag skulle jeg til et kursus i København, som Hæren afholdt.
Efter et par dages forløb fik jeg brev fra min mor, hvor hun skrev:
"Anne-Lise, vi herhjemme har oplevet Guds kraft på en måde, vi aldrig før har kendt til. Du må gøre alt, hvad du kan, for at gå hen i en Pinsekirke og høre om Helligåndens dåb."
Når min mor skrev på den måde, vidste jeg, det måtte være noget ganske særligt.
Jeg havde aldrig tænkt på Helligåndens dåb før, men jeg bad til Gud og sagde:
"Er der mere at få hos dig, så ønsker jeg det!"
Jeg fandt Elimkirken, og den aften blev der bedt for mig til Helligåndens dåb. Jeg fik lov at opleve en kraft, som jeg vidste var fra Himlen, og efter dette blev jeg meget ivrig efter at vidne om Jesus uden at være genert eller frygte noget.

Jeg gik i Mellemskolen og havde meget lyst til at fortsætte,
men på et tidspunkt blev jeg så træt af at være hjemme og gå i skole, så jeg besluttede at rejse langt væk og få et arbejde og tjene penge.

Jeg rejste til Esbjerg, hvor jeg fik arbejde på Sct. Josefs hospital. Jeg var meget glad for at passe syge mennesker, men det var et hårdt job med megen rengøring. Vi arbejdede 13 timer hver dag og fik en meget lille løn.

Jeg begyndte at komme i en lille kristen gruppe, jeg kendte i byen, men jeg var den eneste unge i gruppen og altid meget træt efter de lange arbejdsdage, så jeg faldt ofte i søvn under bønnerne.

Jeg blev efterhånden hjemme fra møderne, og i stedet for hyggede jeg mig med mine arbejdskammerater. Jeg begyndte efter en tid at ryge, som de gjorde, og de ville gerne have mig med ud engang imellem til fester med andre unge.

Når jeg en gang imellem var hjemme for at besøge mine forældre,

sagde min mor:

"Husker du dit kald?"

Jeg skubbede det fra mig og blev lidt irriteret over at blive

mindet om det.

Jeg følte mig tom indeni, og de få penge, jeg tjente, var lovet

væk, inden jeg fik dem udbetalt. Når jeg var ved at blive gode

venner med en ung fyr, trak jeg mig hurtigst muligt tilbage.

Alting var forkert, og jeg trivedes absolut ikke.

Efter et lille års tid, søgte jeg arbejde i nærheden af Løgumkloster efter en annonce, jeg så i avisen. Det var en

kontorplads på en tørvfabrik.

Da jeg kom derned, viste det sig, at jeg skulle bo sammen med

den søde unge familie, der havde tørvfabrikken, ude midt på

tørvmosen, og jeg blev meget ensom derude, langt fra alfar

vej.

Min kusine og hendes mand boede i Løgumkloster, så dem besøgte

jeg en dag.

De fortalte mig, at det var let at få arbejde på Løgumgård, som

var et hjem for evnesvage.

Jeg havde fået lyst til at blive sygeplejerske, men det kostede

penge at komme på forskole dengang, så jeg tænkte, at jeg kunne

tage arbejde på Løgumgård og samle sammen til skoleopholdet.

Jeg søgte derud som husassistent og fik jobbet.

Jeg var meget glad for at være der, men jeg havde en meget stor

tomhed i mit indre.

Jeg fik dejlige arbejdskammerater, men jeg længtes efter fred

med Gud. Jeg følte hele tiden, at jeg ikke var på plads i Guds

vilje med mit liv, og jeg levede ikke som en kristen.

Plejemor Gerken, som ledede den afdeling, hvor jeg arbejdede,

tog sig meget kærligt af mig, og hun tog mig engang imellem med

til møde på Missionshotellet i Tønder, men jeg levede et dobbeltliv, som var meget utilfredsstillende.

Når jeg havde det rigtig dårligt med mig selv, kom den tanke

til mig, at jeg jo faktisk heller ikke skulle have været født,

så jeg var en stor misforståelse.

På et tidspunkt havde min mor fået en fornemmelse af, at jeg

havde det dårligt, så hun kom pludselig ned for at bestge mig.

Hun var utrolig vis, min dejlige mor. Hun bebrejdede mig ingenting men kom bare med en masse glæde og hygge. "Skal vi ikke tage en tur til Tønder og handle lidt?" spurgte hun en dag. "Har du forresten hørt, at Peter er soldat på kasernen i Tønder? Vi kunne tage om og hilse på ham." Det var en glædelig overraskelse, og jeg var med på ideen. Jeg behøvede ikke være genert, når min mor var med. Hun skulle nok få samtalen til at gå, og jeg syntes, det kunne være dejligt at møde Peter igen.

3. Kapitel

Gensynet

Vi kom til Tønder og fandt kasernen. Da vi kom hen til vagten og spurgte, om det var muligt at komme til at tale med Peter Madsen, som var soldat på kasernen, svarede han: "Lige et øjeblik! De kan gå med mig med det samme!" Min mor sagde pludselig: "Jeg går en tur ned i byen lidt. Det er bedre, jeg ikke går med ind. Vi ses!"

Jeg var nødt til at følge med vagten og regnede med, han ville

føre mig til et eller andet venteværelse.

Men jeg fik et mindre chok, da han førte mig ud i kasernegården, hvor et stort regiment soldater stod opmarcheret. De skulle stå ret med hovederne lige frem, men

alle skelede nysgerrigt efter den unge dame, der kom gående

over gården sammen med vagten.

Jeg kunne være krøbet i et musehul, da vagten gik hen til ham,

der stod foran regimentet. De viskede sammen, og pludselig

råbte han Peters navn og nummer ud med basunrøst.

Peter kom frem og så forbavset på sin uventede gæst.

Han blev dog glædelig overrasket og ikke spor flov. De andre

soldater fik fri efter en lille stund, og jeg blev inviteret med op på deres samlingsstue. Det var lidt pinligt, men alle

soldaterne tog det afslappet, og vi hyggede os.

Senere kom Peter og besøgte mig på Løgumgård, og vi havde nogle

dejlige timer sammen. Vi havde en stærk følelse af, at vi hørte

sammen, men jeg var stadigvæk genert og usikker.

Vi havde begge to oplevet mange ting siden sidst, vi var sammen.

Peter fortalte, at hans mor var død kort tid efter, at vi så hinanden sidst. Det havde været en meget svær tid for dem alle, specielt for Peters far, som nu blev alene med fire børn og hele ledelsen af savværket. Faderen var stadig svag af tuberkulosen, som ganske vist var indkapslet og ikke smittede mere. Men hans lunger var svage, og sygdommen kunne bryde ud igen når som helst. Peter og hans søskende måtte hjælpes ad med det huslige. Det gik temmelig livligt for sig. Peters søster har senere fortalt mig, at Peter eksperimenterede med at vende alle frigidellerne på panden på een gang ved at vende dem i luften. Det foregik den gang over åben komfurild, så det hændte, frigidellerne havnede i gløderne. Peters far prøvede til sidst at få en husbestyrerinde, og mange blev prøvet. Men det gik ikke. Han bad meget til Gud om hjælp. En dag følte han, at han skulle spørge hjemmesygeplejersken, Anna, som var en god kristen, og som han kendte godt og holdt

meget af, om hun ville komme og være hans kone og hjælpe ham i hjemmet.

Anna blev meget overrasket og havde menneskelig set ikke lyst til at forlade sit gode job og sin trygge tilværelse for at gå ind til en så stor opgave.

Men hun bad over det, og Guds Ånd talte til hende om, at hvad hun gjorde mod en af Guds mindste små, gjorde hun mod Jesus selv.

Hun sagde ja til opgaven med megen bæven men med en stærk tro på, at Gud ville hjælpe hende.

Det har han også gjort. Uden hende havde det ikke været let for den lille familie. Hun blev en gave fra Gud, og hun klarede alle de mange svære opgaver gennem mange år uden at bukke under.

Peter fortalte videre om sit liv, og det var dejligt at få snakket sammen igen.

Vi var begge to kommet på afstand af Gud. Selv om vi havde troen i vore hjerter, sad vi og talte om, hvor meningsløst vore liv havde formet sig.

Vi røg meget begge to og gik ud til forskellige
dansearrangementer, og vi var enige om, at Gud nok
ikke kunne
bruge os, når vi var, som vi var. Vi havde ødelagt meget
ved at
leve et tomt liv efter vores eget forgydte befinde.

Da Peter var færdig som soldat, kom han igen og
bestogte mig.
Han havde købt en motorcykel og nyt tøj, og nu skulle
han igang
med et nyt kapitel i sit liv efter to år indenfor militæret.
Jeg mærkede, at han stadig var forelsket i mig, og jeg
elskede
også ham, men jeg var bange for at vise mine følelser og
binde
mig. Jeg havde oplevet nogle ting, som gjorde, at jeg var
fast
besluttet på, at jeg aldrig ville giftes. Jeg følte mig også
dum og grim og uegnet til at være gift.
Det endte med, at vore veje skildtes igen. Og det blev
igen
meget tomt i mit liv.
Peter rejste til København senere. Han ville ud og opleve
noget, og han ville lære København at kende.
Han tog plads som vaskerichauffør for at lære alle
gaderne i
København at kende, og der gik ikke lang tid, før han
havde
mange venner og et godt sted at bo.

Jeg husker, det stak mig i hjertet, da jeg hørte, at han var ved at blive gode venner med en anden pige, men jeg var også klar over, at han ikke kunne regne med mig og vente på mig, når jeg var så vakkelvorn.

En dag, mens jeg arbejdede på Løgumgård, følte jeg mig dårlig og fik stærke smerter i nakken og ryggen. Jeg måtte i seng og blev hurtigt meget syg. Lægerne mente, jeg havde fået børnelammelse.

Det var et chok for mig selv og min familie, da jeg blev indlagt på enestue på Tønder sygehus. Jeg kunne ikke spise, og jeg måtte ikke stå ud af sengen. Bestående skulle stå udenfor vinduet, da jeg var smittefarlig.

Jeg blev forskrækket, da jeg en dag ville prøve at stå ud på gulvet, når ingen så mig, men jeg kunne ikke stå på benene.

Jeg lå længe på hospitalet. Det var i 1952, hvor mange i Danmark havde børnelammelse, og jeg syntes mit liv var meningsløst, trist og tomt.

En dag kom min far på besøg. Han fortalte mig, at alle vennerne derhjemme i Middelfart ville samles til bøn for mig, og de havde en stærk tro på, at jeg snart skulle blive rask.

Jeg begyndte at tænke alvorligt over mit liv og bad inderligt til Gud om at hjælpe mig, så jeg ikke skulle være lammet resten af livet.

Der gik et par dage, efter at mine forældre og de andre kristne

havde bedt, så begyndte jeg at få det bedre!

Jeg blev hurtigt så rask, at jeg kunne komme hjem på rekreation, men det varede længe, før jeg kunne arbejde, og at

blive sygeplejerske, som jeg havde drømt om, måtte jeg opgive.

En dag fik jeg bud fra Inspektøren på Løtgumgård, at hvis jeg

ville komme tilbage og gå igang med en plejeruddannelse, ville

de tage mig tilbage og regne det år, jeg allerede havde arbejdet hos dem, med i min læretid!

Det var en glædelig overraskelse, og jeg kom tilbage til arbejdet og gik igang med uddannelsen. Jeg besluttede da, at

jeg ville gøre alt, hvad jeg kunne for at fuldføre og få en god eksamen.

Det lykkedes også. Jeg fik eksamen med udmærkelse, og det hjalp

lidt på min selvtillid.

Da der manglede et halvt år i min praktiske uddannelse,

besluttede jeg sammen med min veninde at flytte til Brejning og fuldføre uddannelsen for at opleve noget nyt. Jeg vidste med mig selv, at jeg måtte ændre mit liv og se at få det godt med Gud igen, ellers holdt jeg ikke ud at leve. Jeg troede, det ville hjælpe at flytte til et andet sted. Jeg kom til Brejning, og det er nok den arbejdsplads, jeg har været mest glad for. Jeg fik en lille afdeling, jeg skulle lede, og arbejdsmæssigt nød jeg det, og med kammeraterne havde jeg det rigtig godt. Men jeg var tom og trist indvendig. En dag tog jeg en beslutning. Nu ville jeg tage til møde i en kirke i Vejle. Jeg regnede med, at når mødet var færdigt, ville der blive anledning til forbøn, og så ville jeg gå frem og overgive mig 100% til Jesus igen. Jeg håbede, der var nogen i kirken, der kunne forklare mig, hvordan jeg skulle tro og tage imod Guds fred igen, og så skulle alt det gamle være forbi. Jeg tog af sted til mødet. Jeg husker ikke, hvad der blev sagt. Jeg ventede bare på eftermødet. Men det blev der ikke. Jeg

tænkte:

"Bare der var nogen, der ville komme hen og spørge mig, hvordan

jeg har det, så ville jeg fortælle, hvor forfærdeligt, det står

til. Så ville jeg få hjælp."

Der var et skrig i mit indre, men der var ingen, der sagde

noget til mig. Så jeg tog hjem igen med toget og kunne ikke

finde ud af nogeting.

Nogle dage senere tænkte jeg ved mig selv:

"Jeg må tale med nogen! Den eneste, jeg virkelig kan regne med

vil forstå mig, er Peter, som jeg ikke havde set i et par år. Jeg vil få fat i hans adresse og skrive til ham."

Jeg ringede hjem til Peters far og fik adressen i København.

Da jeg kom hjem, skrev jeg til Peter:

"Jeg ville gerne snakke med dig engang. Hvis du kommer forbi,

kan du da kigge ind her i Brejning!"

Da jeg gik sammen med patienterne ude i gården den næste dag,

hørte jeg en motorcykel komme op mod huset. Det var Peter!

Jeg blev så glad, at mit hjerte slog en kolbøtte.

Jeg fik fri resten af dagen, og da vi kom op på mit værelse,

fik vi snakket lidt om læst og fast.

Jeg mærkede nu, hvor meget jeg elskede ham, men jeg var stadig

for genert til at sige noget om det.

Peter mærkede, at jeg havde det dårligt med Gud, men at jeg var

forelsket i ham. Han sagde da noget, jeg ikke havde ventet:

"Anne-Lise! Jeg har ventet på dig længe. Men jeg har fået fred

med Gud og er begyndt et helt nyt liv med Ham igen. Hvis ikke

du vil følge Jesus helt, kan det aldrig blive os to!"

Hvor jeg elsker ham for de ord den dag i dag! Jesus kom i

første række!

Jeg fortalte ham, hvor fortvivlet jeg havde været i lang tid,

og at jeg søgte om hjælp for at få fred med Gud igen.

"Jamen, det kan du få med det samme," sagde han. "Lad os bøje

vore knæ her sammen. Du bekender alt, hvad du har på hjerte,

for Jesus, og Han vil tilgive dig og begynde forfra med dig."

Vi bad sammen, og Peter førte mig tilbage til Jesus!

Det var vidunderligt. Den store gabende tomhed, jeg havde følt,

var væk. Håbløsheden og mismodet var væk.

Jeg blev så glad, at jeg synes den dag i dag, at jeg kan mærke

den følelse af lettelse, jeg havde bagefter.

Samtidig forsvandt min generthed og den mur, jeg havde bygget

op omkring mig overfor mænd.

Vi faldt hinanden om halsen den dag. Og endelig var jeg blevet

så voksen og fri, at jeg kunne åbne op for kærligheden.

Vi blev hurtigt klar over, at vi ikke ville vente ret længe, før vi skulle giftes og begynde et liv som ægtepar, hvor vi

sammen kunne tjene Jesus.

Jeg var 20 år og Peter 24 på det tidspunkt.

Vi havde lyst til at køre en tur til Middelfart. Men vi ville bestge min søster og svoger først, da vi ikke var helt sikre

på, hvad mine forældre ville sige til den kolbøtte, vi pludselig havde slået.

Da vi kom hen til min søster, opdagede vi, at hele familien var

samlet der, så jeg bad Peter vente ude i gangen, mens jeg gik

ind.

"Hej," sagde jeg, "nu kommer jeg for at præsentere jeres nye

svigersøn og svoger for jer allesammen!"

Der blev helt stille.

"Å," sagde min mor pludselig, "det er da vel Peter!"

Hun havde hele tiden været bange for, jeg skulle komme ud af

Guds vilje, og hun havde bedt for os i lang tid.
Peter fik en meget kærlig modtagelse, og vi fik en herlig
tid
sammen. Det blev bestemt, vi skulle holde bryllup tre
måneder
senere!
Alting går hurtigt hos os, når vi ved, hvad vi vil.
Jeg fik brev fra Peter hver eneste dag i de tre måneder,
jeg
stadig måtte arbejde i Brejninge inden brylluppet. Det
ved jeg
nu var et mirakel og en stor kærlighedserklæring, da
han ikke
kan lide at skrive breve!

Panik

Brylluppet skulle være den 4. august 1956.
Der var dog ved at gå kludder i det dagen før brylluppet,
som
skulle holdes i mit hjem.
Jeg var hjemme for at hjælpe min mor, og det var
aftalen, at
Peter skulle komme dagen før vort bryllup og hjælpe at
sætte
borde og stole op til de mange gæster.
Vi ventede og ventede, men han kom ikke.
Da timerne gik, og det snart var aften, blev vi urolige for,
om
der var sket en ulykke, da han skulle komme på
motorcykel fra

Nord Sjælland.

Vi ringede til den ældre dame, han boede hos, og hun fortalte,

at Peter var taget af sted aftenen i forvejen, og han havde

sagt, han skulle til Fyn og giftes.

Vi ringede til politiet og spurgte, om der evt. kunne være

noget med, at han var kørt galt og sendt på hospitalet. Det

undrede os, at han ikke gav lyd fra sig.

Til sidst gik min søster og jeg ned og talte med den vagthavende på politistationen og fik ham til at undersøge, om

der var sket en ulykke eller lignende. Men uden resultat.

Mens vi stod der og fortalte politiet om brylluppet, hørte vi

en motorcykel komme, og det var Peter.

Min søster styrtede ud og stoppede Peter, og hun faldt ham om

halsen og græd af glæde.

Politiet kiggede forundret på mig og spurgte:

"Var det ikke Dem, der skulle giftes med den unge mand?"

Jeg kunne godt se det komiske i situationen, men vi var alle

overstadige af glæde over, han var ankommet i god behold.

Det viste sig, at Peters motorcykel var gået i stykker, og han

var taget op til sin onkel i Frederikssund for at reparere den.

Han var vant til at være ungarl og ikke aflægge regnskab for

nogen om, hvad han lavede. Men det har han lært siden!

Og vi fik et fantastisk dejligt bryllup, hvor Jesus var i centrum.

Jeg var forbavset over at opleve, hvor frimodig Peter var til

at vidne om Jesus, og jeg var klar over, det var en rigtig missionær, jeg var blevet gift med.

Alle vore naboer og venner, troende og ikke-troende, fik et ord

med på vejen. Peter skammede sig ikke over vores tro.

4.Kapitel

Syv brogede år

Selv om man kender hinanden godt som venner og forlovede, er

det noget helt andet at blive gift. Der er mange ting, man ikke

ved, og som man skal vænne sig til hos hinanden.

Vi var så forskellige som nat og dag. Peter var fuld af energi

men alligevel stille og meget ligevægtig. Jeg svingede og var

mere snakkesalig. Temperament havde jeg også, og jeg havde en ide om, at vi skulle lære at blive ens og reagere ens, helst sådan som jeg reagerede på tingene!

Men nu ved jeg, det er Guds visdom, at Han sætter to vidt forskellige mennesker sammen, for at man kan supplere hinanden, og at den ene kan udfylde det, som den anden mangler. Det er svært at akseptere, så det tog tid for os at "finde melodien."

Men vi mærkede, at det var Guds vilje, vi skulle have hinanden, og nu lå der et stort stykke arbejde foran os, for at få livet til at fungere godt. Vi fandt ud af, at et godt ægteskab ikke er noget, der kommer dalende ned i skødet på en. Det er noget, man arbejder på!

Peter havde fundet to små værelser, vi kunne bo i i Hillerød. Han havde arbejde på et savværk i Allerød, og jeg havde fået arbejde indenfor åndsvageforsorgen på Ebberødgård i Birkerød.

Vi skulle begge meget tidligt op om morgenen for at nå på

arbejde, og vi havde lige fra starten en meget travl hverdag.

Vi havde ikke fundet en menighed at komme i, da vi syntes, der

var for langt til København, hvor Peter plejede at gå i kirke.

Men vi var fast besluttet på, at vi ville have Jesus som midtpunktet i vores hjem.

Peter læste og holdt andagt for os, men jeg var meget træt, når

vi nåede aften, og jeg fik sjældent læst i min bibel.

Heldigvis havde Peter nogle gode venner fra før, Ketty og

Richardt Frederiksen. De var kommet sammen i Tabormenigheden i

København i nogle år og havde haft et godt fællesskab. Dem

bestogte vi i Vassingerød, og det gav os megen velsignelse. De

var livlige, glade kristne.

Vi begyndte også at vidne for mennesker, vi mødte i hverdagen,

og der begyndte at komme nogle i vort hjem.

Efter kort tid fik vi to små værelser i Birkerød nær mit arbejde, så vi flyttede dertil.

Jeg var ikke glad for mit arbejde, så jeg var temmelig "tyndslidt", når jeg kom hjem.

Peter var glad for sit arbejde på savværket, men det var et

hårdt job.

Vi vidste begge to, at vi havde et kald til at blive missionærer, men vi vidste ikke, hvordan det skulle gå til.

Da Peter var i tyveårsalderen og kom indenfor Kristent Fællesskab, havde der været nogle rejsende indere, som talte om

missionsarbejdet i Himmalayabjergene i Tibet, og han havde følt

en meget stærk dragelse til at tage dertil som missionær.

Han var begyndt at studere sproget og læse om kulturen i Tibet,

og han var begyndt at indstille sig på, at det nok var der, Gud

ville have ham til at tjene som missionær.

Men pludselig blev Tibet lukket for kristen mission, og det var

Peter meget ked af. Han kunne ikke rigtig forstå, hvorfor Gud

havde kaldet og draget ham dertil, og så var der pludselig

lukket.

Da han senere kom i Tabormenigheden i København, talte han på

et tidspunkt med præsten der om sit kald. Men han mente, Peter

skulle tage det med ro og se tiden an.

Jeg havde altid følt kald til Afrika og havde hele tiden en følelse af, at vi skulle til Tanzania.

Da vi blev gift, kom kaldet til udlandet i baggrunden. Vi kunne ikke lade være at tale om Jesus til dem, vi var sammen med i hverdagen, og inden længe kom vi sammen med en dejlig gruppe i Birkerød. Jeg arbejdede sammen med en, der hed Ingemann Larsen, og både han og Peter spillede harmonika, så vi var sammen til små møder i Indre Mission, hvor Ingemann var med i ledelsen. Det var en dejlig tid. Samtidig kom der flere og flere sammen, hver gang vi bestegte Ketty og Richardt i Vassingerød, og vi var til sidst en lille dejlig "menighed", som holdt møder hos hinanden rundt i hjemmene. Disse samlinger var med til at bevare os i troen, og vi var meget glade for alle de dejlige mennesker, vi mødtes med der.

Vi fik Svend, vores førstefødte, et år efter vi blev gift. Så vi blev nødt til se efter noget større at bo i. Det var meget svært at få lejlighed, men en dag var der tre værelser med et tekøkken til leje på Høbjergvej i Birkerød.

Vi syntes, det så helt godt ud, selv om der ikke var indlagt vand, og der var kun kakkelovn i stuen. Men vi var nødt til at få noget mere plads, så vi flyttede. Efter kort tid fandt vi ud af, at det var en stald, der var lavet om til lejlighed. Alt vores tøj blev fugtigt, og vores sko blev grønne af mug. En dag faldt hele den ene væg tabet ned, fordi der havde været så fugtigt, og vi så begyndte at fyre i kakkelovnen. Vi kæmpede bravt for at gøre denne lejlighed beboelig. Men det var håbløst. Svend begyndte at blive syg af lungebetændelse og falsk strubehoste. Så vi gik jævnlige på kommunekontoret for at søge lejlighed. Der var en lang kø, som ville have noget at bo i, men efter megen bøn til Gud fik vi ved et mirakel tilbudt en dejlig lejlighed i en ny boligblok på Kongevejen. Peters faster og onkel lånte os penge til indskud, og det reddede vores liv, syntes vi, at vi kunne flytte fra stalden og de primitive forhold.

På Kongevejen blev Torben født, og vi havde det dejligt der.

Jeg var holdt op med at arbejde, så jeg kunne passe drengene,
og Peter sled i det for at få det hele til at gå rundt.
Vi havde haft en dejlig mortorcykel med sidevogn, og vi var
begge to meget glade for at køre på den, både til arbejdet, på
ferier og til møderne ude på landet. Peter havde lavet sidevognen, så Svend kunne ligge i den.
Men for at få betalt al vor gæld, så vi kunne starte på en frisk med en bedre økonomi, besluttede vi os til at sælge motorcyklen.
Jeg glemmer aldrig, hvor glade vi var, da vi efter en annonce i
avisen fandt en, der gerne ville købe den og betale kontant.
Nu skulle vi endelig få balance i økonomien. Vi havde en masse
skat, der skulle betales og meget andet. Men nu skulle det
blive skønt at få rent bord.
Vi afleverede motorcyklen og fik en check af manden.
Da vi skulle have checken indløst, fik vi at vide, at der ikke
var dækning for den. Manden havde snydt os!
Vi havde ikke meget forstand på handel og havde troet på
manden.
Det var et chok for os. Motorcyklen var væk, og den adresse,

manden havde opgivet som sin kontoradresse, var bluf, så det var en frygtelig skuffelse for os. Politiet prøvede at hjælpe os, men manden var væk og motorcyklen ligeså.

Der kom en prædikant i vort hjem engang imellem. Han hed Alfred Christensen. Han fortalte os om en lille menighed, der lå i Lyngby, og han anbefalede os varmt at prøve at tage til gudstjeneste der en gang imellem. Vi havde tænkt meget på, at vores lille bedegruppe sammen med Richardt og Ketty måske kunne blive til en menighed, men det blev forhindret. Så vi søgte meget efter et sted i nærheden, hvor vi kunne komme til møde. Vi blev enige om at prøve Eben Ezer-kirken, en pinsemenighed i Lyngby, som vores ven anbefalede os. Peter skulle prøve først, mens jeg passede børnene. Han kom glad hjem fra mødet, og så skulle jeg prøve næste uge. Jeg tog af sted med en meget skeptisk indstilling. Jeg var vant til fælleskirkelige sammenhænge, men jeg ville prøve, om denne kirke var noget for os.

Da jeg kom derind, var jeg dybt grebet. Det var et vidunderligt møde, og jeg følte mig rigtig godt hjemme. Da jeg kom hjem og fortalte Peter, at nu følte jeg, vi var kommet til et rigtigt hjem, blev han glad, for han havde også følt det som et åndeligt hjem, vi kunne trives i. Det blev begyndelsen til en meget rig tid i vores liv.

Når vi tænkte på vores missionskald, tænkte vi, at vi ligeså godt kunne tjene Gud i Danmark. Vi havde det godt med vores nye lejlighed og kirke. Vi ville nu arbejde på at få et stabilt, godt liv som andre mennesker, og vi ville tjene Gud i denne dejlige kirke. Vi kom ind blandt venner, der elskede os og vore børn, og hvert eneste møde var som himmel på jord. Anna og Christian Larsen var forstanderpar, og de var som forældre for os. Vi gik igang med at starte en søndagsskole og kom ind i forskellige aktiviteter i menigheden. Min mor spurgte engang imellem om, hvordan det gik med vores kald. Jeg sagde lidt irriteret til hende, at nu var vi faldet til i en god menighed, og vi ville have et liv ligesom andre. Vi kunne ligeså godt tjene Gud i Danmark. Så tav min mor, men jeg ved nu, at vi var hendes daglige

bønneemne.

Vi studerede meget i Guds ord, og vi blev draget ind i et dybt

forhold til Gud, hvor vi mærkede en stadig vækst i troen.

Vi

elskede at hjælpe andre mennesker, og vi var som fisken i

vandet, når vi kunne lede nogen nærmere til Jesus.

5. Kapitel

Ingen tilfældigheder

Vi kom trofast i menigheden i Lyngby i fire år, og det var en

vidunderlig tid, hvor vi blev opbygget og undervist i mange

ting.

Vi kan se bagefter, at det var Guds visdom, at vi fik denne

modningstid.

Man får et kald fra Gud til tjeneste, men der kan gå mange år

med at lære, hvordan man skal tjene.

Hvis man ikke er missionær i sit hjemland, inden man kommer ud

på missionsmarken, bliver man det nok heller ikke derude.

Guds Ånd prøver os alle i mange ting, og vi skal lære at være

tro i det små, før Han kan sætte os til større opgaver.

Da der var gået tre år, kom vi på en meget svær prøve, hvor vi

plumpede i!

Vi boede, som jeg tidligere har fortalt, i en dejlig lejlighed

i Birkerød, og det var helt sikkert Gud, der havde givet os

den.

En dag fik vi besøg af den dame, fru Olsen, vi tidligere havde

boet hos, da Svend, vor ældste søn, blev født.

Hun boede i en dejlig villa på Rørmoosevej. Den var ny og meget

smukt beliggende med udsigt over en dejlig sø. Haven var

pragtfuld, og den gang vi boede hos hende til leje, nød vi de

moderne og fine bekvemmeligheder. Hun boede selv i resten af

huset, hvor der var god plads.

Vi flyttede derfra på grund af pladsmangel. Men vi fortsatte

med at komme sammen med fru Olsen og havde også formået at få

hende med til møder engang imellem og tale med hende om hendes sjæls frelse.

Vi var meget gode venner, og hun elskede vore børn, som om det var hendes egne børnebørn.

En dag kom hun og besøgte os i vores hjem på Kongevejen. Hun havde en meget vigtig ting at fortælle os.

Da hun følte, huset og haven blev for svære for hende at passe,

og da hun ikke var glad for at bo alene, ønskede hun, at vi

skulle købe hendes hus meget billigt og uden udbetaling!

Hun ville flytte ind og leje de to små værelser, vi før havde

haft, og så kunne vi bo i resten af huset.

Det var meget fine betingelser, og vi var meget glade for hendes tilbud.

Vi har altid været hurtige i de fleste beslutninger, så vi tænkte kun over det et par dage.

Vi talte om, at det var vort livs chance til at få et fint, nyt hus. Ellers var der ikke store udsigter til det foreløbig med

vor skrantende økonomi.

Peter havde fast arbejde, og vi talte om, at vi rigtig kunne

tjene Herren i byen, fordi vi kunne have mange gæster i den

store stue. Og det var vel lige meget, hvor man var boede!

Vi skulle være missionærer overalt, hvor Gud satte os.

Vi kendte fru Olsen så godt, at vi vidste, vi ville få det dejligt sammen, og hun ville så gerne passe vore børn, da hun

følte sig ensom.

Vi slog til, og hushandlen gik i orden.

Hvis vi senere ville sælge, skulle hun købe huset tilbage på de

samme betingelser, som vi havde fået det til.

Inden længe flyttede vi ind i det fine hus, og vi glædede os

til at blive husejere på så fine betingelser.

Et år, hvor vi blev læst fra det jordiske

Samme dag, vi satte vore møbler ind i stuen i det nye hus, var

det, som om en del af helvede brød løs over os.

Fru Olsen, som vi troede, vi kendte, vendte fuldstændig om og

blev meget onskabsfuld.

Hun kunne pludselig ikke klare, at vi boede i den store afdeling af huset, og jeg hørte, hun sagde i telefonen til en

veninde:

"Jeg kan ikke tåle at høre om deres Gud og Jesus!"

Hun gjorde hver dag, hvad hun kunne, for at gøre os kede af

det, og vi fastede og bad om, at hun måtte flytte frivilligt!

Jeg kan forestille mig, Gud har siddet i Himlen og set ned på

os og rystet på hovedet.

Vi havde ikke bedt over denne sag, og det var vores egen vilje,

at vi ville slå os til ro i et parcelhus og tjene Herren på vores egen måde.

Der gik et år, og vi fik lært at gå med listesko for ikke at forarge nogen og vanære Guds navn.

Det var et mareridt, men også et lærerigt år!

Vi var lykkelige for, vi havde vore venner i kirken, og hvert

møde var så velsignet, at vi gik styrkede hjem.

Guds Helligånd var så mærkbar på møderne, at mennesker begyndte

at græde, bare de gik ind og satte sig og lyttede.

En dag oplevede vi noget, som kom til at ændre hele vor tilværelse:

Der skulle være missionsmøde, hvor et missionærpar fra Afrika,

Ulla og Alfred Jensen, skulle besøge menigheden, og Alfred

Jensen skulle tale.

Da de to begyndte at synge på swahili, det afrikanske sprog,

fik jeg en stor klump i halsen.

Peter sad nede ved døren i kirken, da han følte kald til at

være dørvagt!

Det kunne jeg ikke forstå, for jeg syntes, det bedste i verden

var at sidde helt oppe foran og ikke blive forstyrret af noget

som helst. Men Peter ville hilse på folk og se, om de havde det

godt, eller om de trængte til at snakke og få hjælp.

Da Alfred begyndte at tale, var jeg lutter øre.

Han talte om Jonas i hvalfiskens bug, og om, hvordan Gud også i

dag kalder mennesker til at tjene i forskellige opgaver, men de

fleste vil helst selv tilrettelægge deres liv og bestemme, hvor

de vil gå!

Da Alfred skulle til at slutte, så han ud over forsamlingen og

sagde:

"Vi har så hårdt brug for hjælpere i Afrika. Men vi har rejst

et helt år i Danmark og bedt om, at der dog må være nogen, der

vil komme ud og hjælpe os,- men der er ingen!"

Da han havde sagt det, bøjede han sig ned over platformen og

græd.

Jeg ville ønske, jeg kunne have set Peter og holdt ham i

hånden, for jeg forstod pludselig, at det var os, Gud ventede

på!

Vi talte meget om mødet på vejen hjem, og også Peter var blevet dybt berørt af budskabet, men han ville vide med sikkerhed, om det virkelig var Guds vilje, vi skulle ned til Afrika og hjælpe

Ulla og Alfred.

Da vi kom hjem og skulle spise, bad Peter borbøn, og inden han

sluttede bøn, sagde han:

"Kære Gud, hvis det er dig, der kalder os til Afrika, vil du så

lægge det tilrette, så vi bliver ledet sammen med de to missionærer?"

Lige da han havde sagt "Amen!" ringede telefonen, og det var en

af ældstebrødrene i menigheden, der sagde:

"Vi har besøg i eftermiddag af de to missionærer fra Afrika.

Var det ikke noget for jer at komme og drikke kaffe sammen med dem her hos os?"

Vi var helt chokeret over dette, men vi var klar over, at "lavinen" nu rullede for os. Vi sagde ja til indbydelsen og blev meget stille.

Så begyndte vi at tænke igennem, hvad vi to små mennesker kunne

gøre i Afrika. Vi var ikke særlig gode til engelsk, og vi kunne heller ikke prædike. Men vi kunne vidne om Jesus og bruge vore hænder! Peter var villig til at bygge kirker og skoler og hjælpe med alle de mange praktiske ting i missionen, og jeg var vant til at passe syge og give førstehjælp, så jeg ville også kunne gøre lidt gavn. Vi bøjede vore knæ og mindede Gud om alle vore svagheder. Men vi sagde: "Himmelske Fader, hvis du kan bruge os, er vi villige til at gå. Men du må være med os hver eneste dag, ellers klarer vi det ikke!"

6. Kapitel

Begivenhederne tog fart

Vi kørte ud til det aftalte kaffeselskab og var meget spændte

på, hvordan det skulle gå.

Det var hyggeligt at være sammen med missionærerne Ulla og

Alfred Jensen, som havde arbejdet nogle år i Itigi i Tanzania.

Alfreds far, Axel Jensen, som før havde været missionær i Kina,

var på samme missionsstation. Han var efter at have været

enkemand i flere år blevet gift med en norsk missionær, der hed

Klara.

Vi sagde til Ulla og Alfred, at vi var meget interesserede i deres arbejde, og vi ville gerne vide lidt om, hvad der krævedes for at blive missionær. Vi lod dem forstå, at vi var

villige til at komme, hvis de kunne bruge os.

Vi fik indblik i mange ting, men udover det, de fortalte os,

var vi helt blanke, når det gjaldt viden om Tanzania.

Vi forklarede dem, at vi ikke kunne så meget, men at vi var

vant til praktisk arbejde og havde hjulpet til med en del i

menigheden i fire år.

Efter kaffen tog vi afsked og aftalte at holde kontakt med

hinanden, og de var glade for, vi ville komme.

Efter den dag skulle vi så have det sagt til ældsterådet i

menigheden, da det var vigtigt at vide, om de ville sende os ud

og være vort bagland.

Vi blev lidt nervøse, da vi nærmede os menighedsmødet, for vi

vidste ikke, om vi havde tillid nok i menigheden til at blive

udsendt som missionærer.

Peter stod op på menighedsmødet og fortalte om vort kald, og at

vi var villige til at rejse ud som hjælpere for Ulla og Alfred,

hvis menigheden ville sende os.

Der var med det samme en, der stod op og sagde:

"Peter, der er nok, der vil være snedkere og lave møbler, som

du nu gør, men der er ikke ret mange, der vil være missionærer

og forlade alt og følge sådan et kald. Skynd jer at komme af

sted!"

Hele ældsterådet og menigheden var begejstrede og vedtog at stå

bag os.

De havde ikke nogen stærk økonomi, så de kun ikke love os ret

meget økonomisk støtte, men det havde vi tro for, at Gud skulle

ordne. Han manglede jo arbejdere derude, så Han ville hjælpe

os. Det havde vi en indre vished for.

Vi var meget barnlige i vor tro dengang, og det følger os stadigvæk!

Hvis Gud stadfæster, at det, vi går i gang med, er efter Hans

vilje, så ved vi også, Han vil fuldføre det.

Da vi kom hjem efter menighedsmødet, begyndte vi at arbejde på

at afvikle huset og vore ting.

Fru Olsen troede og sagde åbent til alle, at vi var gået fra forstanden. Tænk, at tage to små drenge med til Afrika!

Men vi gik roligt i gang med at sælge huset tilbage til hende

og få betalt resten af vor gæld og vore udeståender.

Da alt dette var færdigt, skyldte vi ikke nogen noget, men vi

havde til gengæld kun penge til, at vi kunne købe et togkort,

så vi kunne komme rundt i Danmark og holde missionsmøder og

fortælle om vort kald.

De fleste missionskandidater plejede at rejse på bibelskole i

England for at dygtiggøre sig og lære engelsk, så vi begyndte

at støge forskellige skoler om at få pladser.

Da de hørte, vi var gift, var det meget svært at komme ind.

Vi forstøgte andre steder, men overalt var der negative svar.

Det kunne vi ikke forstå. Vi ville så gerne lære noget, inden

vi tog af sted, men det var, som om alle døre var lukkede.

Da hørte vi om bibelskolen i Filadelfiamenigheden i Oslo, og vi

skrev derop og bad, om vi kunne få lov at være med på et to-

måneders kursus der.

Det kunne vi! Og vi blev glade.

Vi fik børnene passet, Svend hos en ældstebroder i menigheden,

og Torben hos mine svigerforældre. Og så rejste vi på bibelskole i Norge.

Vi havde ikke troet, det ville forløbe, som det gjorde.

Det blev den mest vidunderlige tid, vi har oplevet i vores liv.

Vi kunne lægge alt fra fortiden bag os, og vi mærkede tydeligt,

at vi nu var i Guds fuldkomne plan med vore liv.

Vi lærte først nu rigtig hinanden at kende - efter syv års ægteskab!

Og kærligheden blomstrede som aldrig før!

Guds ord åbnede sig for os, så vi sugede til os og var så taknemmelige til Herren for Hans godhed imod os.

Vi havde ingen penge, men Gud sørgede for, at vi kom til at bo

privat hos to enlige, ældre søstre fra
Filadelfiamenigheden. De
vidste ikke alt det gode, de skulle gøre for os. Vi blev så
forkælede på alle måder som aldrig før og tog mange
kilo på i
vægt!
Vi var så overstadige og pjattede af bare glæde, at vi var
som
to børn hver eftermiddag, når vi gik fra skole, så folk sad
og
smilede, når vi gik forbi deres vinduer.
De vidste ikke, at vi to små danskere pludselig oplevede
livet
og kærligheden på en helt ny og fantastisk måde, fordi
vi var
kommet lige ind i centrum af Guds vilje.
Vi mærkede, hver gang vi medvirkede ved møder i
forbindelse med
bibelskolen, at vi var født for at tjene Jesus!
Å, hvor var det velsignet! Og det har det været lige
siden!
Vi rejste glade hjem fra bibelskolen og glædede os til at
komme
igang med forberedelserne til udrejsen.
Torben kunne ikke kende mig, da vi kom. Det var svært,
men han
havde haft det godt hos Farfar og Farmor. Også Svend
havde nydt
opholdet hos Rigmor og Preben Klehn, hvor han havde
været som

søn af huset.

Det var almindeligt i Pinsevækkelsen, at dem, der skulle rejse

ud som missionærer, holdt afskedsmøder rundt i menighederne i

Danmark og samlede ind til rejseudgifter og udstyr.

Inden denne rundrejse måtte vi finde et sted at bo, for vort

hus var jo solgt.

Vi fik lov at flytte ind i to små værelser i menigheden og bruge deres køkken, og der havde vi det meget hyggeligt.

Vi havde læst meget i Bibelen om Jesu genkomst, og vi troede

ikke, vi nogensinde nåede at komme hjem igen fra Afrika. Jesus

ville sikkert komme inden!

Derfor gav vi det meste af det, vi ejede, væk til dem, der trængte de ting, vi havde.

Peter lavede to store trækasser, hvor vi pakkede vores senge og

de nødvendigste ting ned, som vi skulle bruge i Afrika. Det

blev sendt af sted for nogle af de penge, vi samlede ind.

Da vi begyndte at rejse i Danmark, fandt vi ud af, at der var

mange, der var skeptiske og i tvivl om, hvorvidt vi virkelig

skulle rejse ud som missionærer. Vi var ret ukendte i

Pinsevækkelsen, men Gud velsignede møderne, så der var mange, der indrømmede, at de havde været skeptiske men senere fik tro for, at det var helt rigtigt, vi skulle rejse, efter at de havde hørt vort vidnesbyrd. Det kneb meget med penge at leve for. Peter var værktøjer på en trævarefabrik, inden vi besluttede os til at blive missionærer, og vi havde fået det nogenlunde med økonomien i det daglige. Men han måtte sige sit arbejde op for at gøre klar til at tage ud på møderejse. Vi var glade for, at vi kunne slutte hele den afdeling af vort liv uden gæld, men der var heller ikke noget overskud. Da Peter havde besluttet sig for at sige sit arbejde op, skete der det mærkelige, at der kom en stor møbelfabrikant, som kendte Peter fra den fabrik, hvor han arbejdede, og han tilbød ham en ledende stilling med dobbelt så meget i løn, som han hidtil havde fået. Det var fristende, og vi følte, at det nok var en fælde, den onde havde sat op for os, for at få os til at blive hjemme. Og Peter sagde nej til det fristende tilbud.

Nu stod vi så her uden faste indtægter og skulle lære at stole

på Herren fra dag til dag. Vi havde tro for, det nok skulle gå.

Men vi havde alligevel ikke troet, vi skulle få så lidt at administrere med, som vi faktisk havde nu.

Vi måtte altså lære at vende hver øre, inden vi gav den ud.

Gennem denne nye måde at lære at leve på oplevede vi imidlertid

det ene under efter det andet.

Det var, som om Gud ville vise os, at vi fremover ville få meget trange tider, men at Han altid havde en løsning.

Vor tro

voksende for hver gang, vi oplevede, der var en trang dør, vi

skulle igennem. Hver gang kom Gud med en overraskelse, vi slet

ikke havde regnet med.

Når vi havde levet af grød en tid, skete det pludselig, at en

kristen slagter havde fået fra Herren, at han skulle sætte en

kasse med en masse dejligt kød og pålæg på vores køkkenbord,

når vi var ude. Vi kunne græde af glæde over sådanne ting, og

det stadfæstede for os, at Gud holdt øje med os.

En aften kaldte ældsterådet i menigheden os ind til deres møde.

De ville høre, hvilke planer vi havde, og hvornår vi regnede med at rejse.

"Vi rejser først i juni," sagde Peter. "Det har vi vished for er den rigtige tid at komme af sted på."

Der var kun et par måneder til, så brødrene så helt forskrækkede ud.

"Det er nok ikke muligt," mente de. "Har I fået plads på båden,

og er der penge nok til billetten?"

"Nej," sagde vi. "Ingen af delene er klar, men det bliver det."

Nu bagefter kan vi godt forstå, brødrene var skeptiske, men de

lod os fortsætte efter vore planer, og de ville så tilrettelægge en afskedfest, når alt var klart.

Det var almindeligt, man tog med en passagerdamper fra Venedig

til Afrika dengang. Vi havde aldrig været på sådan en rejse

før, men vi havde en vished i vore hjerter om, at alt var o.k.

Dagen efter gik vi ned til et rejsebureau i Lyngby og sagde, at

vi gerne ville bestille en kahyt til fire personer på en båd fra Venedig i Italien til Dar-es-Salaam i Tanzania først i juni.

Damen bag skranken rystede på hovedet og sagde:

"På disse både skal man bestille billet et år i forvejen, og nu er der kun et par måneder til. Det kan slet ikke lade sig gøre."

Vi bad hende ringe til os, hvis hun havde taget fejl, og vi kunne i vore tanker ikke forestille os, at vi skulle vente så længe med at komme af sted, når man havde brug for os dernede i Afrika.

7. Kapitel

Gud overtog ansvaret

Der var mange ting, der skulle falde på plads, før vi kunne rejse ud. Men vi havde en indre forvisning om, at Gud havde overtaget ansvaret for os, og vi havde for det meste helt ro i sindene.

Men det var vigtigt, der var plads på båden til tiden. Det var vigtigt, vi fik en arbejdstilladelse i Tanzania.

Det var meget vigtigt, vi mindst havde et garanteret underhold

på 800,-kroner, inden vi rejste!

Vi skulle også have penge til at betale billetterne med samt de

mange andre udgifter, der var ved sådan en udrejse.

Ingen af disse ting var på plads, og der var kun et par måneder, til vi skulle af sted.

Der var ikke mange menigheder, der havde råd til at love os et

fast beløb i underhold, og vor egen menighed kunne kun love et

lille beløb.

Pludselig begyndte flere af vore venner fra vor ungdom af at

dukke op, og de ville underholde os med lidt.

Andre enkeltpersoner i menigheden sagde, at så vidt de kunne,

ville de sende et beløb. Så inden der var gået mange uger,

havde vi løfte om de 800,-kroner, vi havde brug for i underhold

hver måned. Tak og lov!

Det varede "en evighed", inden de andre ting tog fart.

En dag var Peter kommet i tvivl, om det nu virkelig var Afrika,

vi skulle rejse ned til.

Det var også svært, at Peters far igen var meget svag på grund

af tuberkulosen. Han var blevet opereret i begge lunger, og det var et under, han levede. Det ville være naturligt, at vi tog hjem en tid og hjalp på savværket. Vi havde før haft den tanke, at vi skulle tage hjem til Sønder Hygum og overtage savværket og aflaste Peters forældre. Peter var også taget hjem en gang en måneds tid, men vi fik meget uro indvendig ved det. Jeg tog over for at besøge ham, mens han var der, og Farfar sagde glad, at produktionen var steget næsten til det dobbelte, mens Peter havde været der. Vi var meget kede af at skulle fortælle Farfar dengang, at vi følte, Gud ville noget andet med vore liv. Mine svigerforældre sagde med det samme, at vi skulle gøre det, Gud gav os fred i, og de var meget i forbøn for os hver dag, så vi ikke kom på forkert plads. Nu, hvor vi skulle til at rejse for alvor, var Peters far meget svag igen. Men da vi sagde til ham, at vi havde tanker om måske at vente med at rejse ud, sagde han fra med det samme. "I skal gøre Guds vilje! Så vil Han sørge for os."

Vi trængte til en stadfæstelse fra Gud på, at vi ikke tog fejl.

Der var en uges bibelskole i Elim i København lige efter, og

Peter sagde:

"Jeg vil tage med den uge på bibelskolen og bede Herren om, at

Han i løbet af denne uge stadfæster for mig, at det er det rigtige, vi gør."

Peter var med hele ugen, men der skete tilsyneladende ikke

andet, end at han var glad for undervisningen.

Da eleverne sad nede i kælderens den sidste dag og spiste, var

Peter stadig i tvivl.

Da gik døren pludselig op, og Alfred Jensen trådte ind.

Han var

hjemme på orlov fra Afrika og ville ind for at hilse på bibelskoleeleverne.

Lige da han kom ind ad døren, faldt Guds Ånd på Peter, så han

blev helt overvældet af gråd og faldt Alfred om halsen.

Han hørte Guds klare stemme i sit hjerte:

"Det er ham, du skal ud at hjælpe!"

Vi var meget taknemmelige for denne hilsen fra Herren.

Så manglede vi "bare" penge til billetten og arbejdstilladelse.

Ældstebrødrene spurgte os en dag, om vi havde fået

arbejdstilladelse.

"Nej," sagde vi, "men vi er helt sikre på, den snart kommer!"

"Hvad med penge til billetten?"

"De kommer," sagde vi og sukkede til Herren om hjælp.

Pludselig en dag ringede damen fra rejsebureauet og sagde:

"Der er pludselig blevet en kahyt ledig med fire pladser på den

tur, I gerne vil med på. Vil I stadig have den?"

"Ja," sagde vi, "det kan du tro!"

Så var det faldet på plads, og det var et stort under for os.

Men der var stadig lavvande i kassen, og hvis vi skulle ud,

måtte der altså til at ske noget ekstraordinært!

En aften græd vi faktisk ind for Herren over det, og vi syntes,

det var lidt håbløst.

Vi havde bestemt os for, at vi ikke ville klage til mennesker

eller ligge nogen til byrde. Det måtte være Gud, der sørgede

for os.

Vi tog et mannakorn, et ord fra bibelen, for at se, om der var

en hilsen til os fra Gud gennem det.

Vi fik ordet fra salmerne om, at der er gråd om aftenen, men om

morgenen er der frydesang!

Vi lagde os til ro og tænkte ikke mere på, hvordan Gud ville ordne det for os. Vi kunne ikke se nogen udvej.

Om morgenen ringede telefonen.

Det var en dame, der hed Ruth Bagger, som vi ikke kendte. Da

hun var blevet sikker på, det var os, der var de missionærer,

der skulle til Afrika, spurgte hun meget bestemt:

"Hvad er det, der hindrer jer, så I ikke snart kan komme af

sted. Vi er en flok søstre her, der har indviet vore liv til bøn for missionen, og vi mærker, der er noget, der hindrer jer.

Kom herud og besøg os, så vi kan tale sammen!"

Vi var overvældet over, at Gud talte til vildtfremmede mennesker om vor situation, og vi aftalte en tid, hvor vi skulle besøge dem nede ved Karlslunde strand.

Vi tog vore to drenge med og kørte ned til den opgivne adresse.

Da vi kom ind, var der en lille fortravlet dame, der lukkede op

for os og sagde:

"Kom lige ind og sæt jer ned og vent et øjeblik, for vi har meget travlt."

Vi satte os i stuen og ventede, mens flere travle damer kom og

hilste hurtigt på os og for rundt og havde så travlt.

Efter en lang stund kom den første dame, som hed Mette, ind i

stuen igen og sagde:

"I må altså meget undskylde, vi har så travlt, men vi venter

nogle missionærer, der skal komme og besøge os. Det er meget

vigtigt!"

Vi kiggede på hinanden og på dem og spurgte:

"Det skulle vel ikke være os, I venter?"

Hun blev helt bleg, og vi fik os en hjertelig latter

allesammen, da alle fandt ud af, at det faktisk var os, de ville tage så godt imod, og så sad vi der og ventede en

halv

time!

Disse elskelige mennesker blev vore bedste venner og vore

trofaste hjælpere og forbedere i missionen både dengang og i

mange år efter.

De fandt ud af, at vi manglede rejsepenge, og de gik i bøn for os. De gav alt, hvad de selv kunne, og de samlede deres

venner til missionsmøder i deres lille stue, så vi kunne tale

missionens sag.

De havde et sommerhus på den anden side af vejen, og der fik vi

lov at være, så meget vi ville.

Alle de venner, vi lærte at kende hos Ruth og Mette, er
vore
venner endnu i dag, og de har båret os igennem i bøn i
mange
svære tider.

Vi skulle have mange forskellige vaccinationer for at
komme af
sted til Afrika, og vi skulle have kopper på, da der ofte
var
koppepedemi i Tanzania. Al disse vacciner bevirkede,
at vi i
de sidste dage inden afskedsrådet havde høj feber og
var meget
dårlige.

Dagen før afskedsrådet havde vi endnu ikke fået
arbejdstilladelsen, som vi havde bedt Gud om som et
sidste tegn

på, at Han var med os.

Om morgenen på festdagen lå den i postkassen!

Så var vi klar til afgang! Det jublede i vore hjerter, og vi
fik stor frimodighed til at rejse i Jesu navn.

Mange var spændte på, hvordan vore forældre ville tage
det, når

de skulle tage afsked med os og vore to små drenge,
som var 3

og 6 år dengang.

Men min mor sagde i sin tale til afskedsfesten:

"Nu har vi fået lov at låne vore børn så længe. Nu må
Gud tage

dem og bruge dem, som Han vil."

Min far læste ordet, mine forældre havde fået fra Herren til

mig, da jeg blev født. Det er fra Esajas 61: 22, hvor der står:

"Den mindste bliver en stamme, den ringeste et talrigt folk.

Jeg er Herren; når tid er inde, vil jeg fremme det i hast."

Peter og jeg var overgivet til Gud fra små, og Gud skulle råde

i vore liv, sagde han.

Peters forældre var så glade over, at vi nu kom ud i tjeneste

for Herren og holdt nogle dejlige taler for os. Selv om de trængte til os, var de klar over, der var mange i Afrika, der

trængte til at høre om Jesus, og de var villige til at give slip på os og bede for os hver eneste dag fremover.

Og en af brødrene talte om, at vi aldrig gik den vej, vinden

blæste men fulgte vore hjerters overbevisning uanset menneskers

meninger.

Peter fik et ord gang på gang i tiden, efter vi havde sagt ja

til kaldelsen, og det ord fik han igen denne dag fra Esajas

58:12.

Han skulle være murbrudsbøder, genskaber af farbare veje, bygge

på ældgamle tomter og rejste længst faldne mure.
Ja, vi fik så mange hilsener, at vi var overvældede. Da vi senere kom ud og havde svære tider, hørte vi båndet fra afskedsfesten. Det styrkede og varmede at vide, vi havde sådan en flok bag os, der elskede os og bad for os.

8. Kapitel

Den store dag

Snart kom dagen, hvor vi skulle med toget ned til Venedig, hvorfra vi skulle videre med båden til Dar-es-Salaam i Tanzania.

Der var kommet en stor skare fra menigheden og familien for at vinke farvel til os på stationen, og de sang: "Gud med eder til

vi ses igen!"

Det var rørende, og selv om vi fik klumper i halsen, glædede vi os meget til at komme af sted.

Vi nød turen ned gennem Europa, og jeg husker, hvor overvældet

jeg blev, da vi kørte gennem Schweiz og så de store bjerge.

Jeg græd af glæde. Det var første gang, jeg så bjerge!
Tænk, at
Gud havde skabt verden så smukt!
I Venedig var jeg hele tiden på vagt, da jeg havde hørt, at
der
var mange tyve, der listede sig tæt ind på en for at
stjæle. Så
jeg fik ikke så meget ud af at se den smukke,
særprægede by.
Men vi kom godt ombord på den store, fine båd, der
skulle sejle
os den lange vej til Afrika. Det ville tage fjorten dage.
Vi nød turen, selv om drengene desværre var syge og
havde høj
feber meget af turen på grund af koppevaccinen. Vi
havde ikke
mange penge med, og drikkevarer skulle vi selv betale
under
hele turen, så det kneb lidt.
Da vi skulle spise til aften i den smukke spisesal,
oplevede vi
for første gang den lidt specielle engelske mentalitet.
Det var
meget varmt, og Peter havde ingen jakke på ned at
spise.
Vi blev standset i døren til spisesalen af tjeneren, der
sagde,
at man ikke kunne komme og spise til aften uden jakke
og slips!

Der var ingen "kære mor!" Peter måtte helt ned i lasten, hvor vores store skibskuffert stod pakket med alle vore sager, og han måtte finde sin jakke frem og tage den på hver aften, når "herskabet" skulle spise!

Det var en meget speciel oplevelse af sejle gennem Suezkanalen, og da vi kom til Aden, havde vi meget lyst til at komme i land en tur sammen med alle de andre passagerer og se byen.

Alle sagde, vi skulle passe meget på ikke at blive snydt for penge, da man i Aden var eksperter i snyderi. Vi skulle have en taxa op til byen og aftalte for en sikkerheds skyld med chaufføren, hvor meget han skulle have for turen. Vi ville ikke løbe nogen risiko.

Da vi kom tilbage efter en dejlig tur, sagde chaufføren, at det kostede det firedobbelte af det, han havde sagt før turen!

Vi protesterede, men han sagde, at den pris, han havde givet os, var pr. person!

"Nej," sagde vi, "den går ikke!"

Men han kaldte på en betjent, der stod lige i nærheden,
og han
skældte ud samtidig med en masse armbevægelser. Han
var helt
sikkert en medhjælper for taxachaufføren, og de skulle
deles om
fortjenesten, så der var ikke andet at gøre end at betale.
Vi
lærte en lektie den dag, som vi fik god brug for senere!

Da vi kom ud på havet igen og havde sejlet i mange
dage, hvor
vi kun så vand, vand og atter vand, begyndte jeg at få
problemer. Jeg tænkte ved mig selv:
"Er det virkelig rigtigt, det vi gør? Tænk, hvis det hele er
en fejltagelse. Vi kender ingenting til mission, og vi
kommer
ud til et fremmed land uden at kende folket, kulturen og
sproget. Vi er ikke særligt kloge og kan ikke prædike."
De negative, tvivlende tanker var ved at kvæle mig, alt
imens
vi alle fire havde anløb til søsyge.
Vi måtte ligge nede i vor kagyt, for hver gang vi fik
hovedet
opad, fik vi kvalme.
Jeg husker, jeg på et tidspunkt var alene i kahytten, og
jeg
bøjede mine knæ og var helt fortvivlet af usikkerhed.
Da hørte jeg en indre stemme, Helligåndens stemme i
mit hjerte,

sige et par klare sætninger, som satte alting på plads for mig
og fik mig til at falde helt til ro:
"Ligesom Faderen sendte mig, sådan sender jeg jer!"
Efter denne hilsen fra Jesus, var jeg aldrig mere i tvivl.
Jeg
vidste, vi var sendt af Ham, og Han var ved vor side. Jeg har
aldrig et eneste sekund siden tvivlet på, at vi var i Guds vilje, og at Han aldrig ville slippe os eller forlade os.
Tænk, at sådan en lille sætning af Guds ord er så stærk, at den
kan bære gennem tusinder af prøvelser og vanskeligheder!

Da vi sejlede videre og nærmede os en anden havneby, var der
nogen, der talte om, hvor vigtigt det var at huske malariamedicinen. Vi lyttede og spurgte, hvad det betød.
De
fortalte os, at når man skulle til Afrika, var det vigtigt at tage forebyggende medicin mod malaria tre uger før ankomsten.
Det havde vi ikke hørt noget om, så vi måtte skynde os i land
ved næste havneby og købe malariamedicin.
Et par dage senere skulle vi ankomme til Dar-es-Salaam, så det
var alt for sent, vi fik medicinen.

Det var en stor dag, da vi kunne se Tanzanias kyst, og vi var meget spændte på, om Ulla og Alfred var ved havnen for at tage imod os. Der var gået en del breve tabt, så vi havde ikke hørt fra dem.

Vores båd kunne ikke komme ind i havnen, så alle passagererne skulle sejles i land i mindre både, hvor der kun kunne være en halv snes stykker ad gang.

Vi kiggede spændt ud over rælingen og fik til vor store glæde

øje på Ulla og Alfred, som ventede på os dernede i den lille

båd, vi skulle sejle ind til havnen i.

Å, hvor var det dejligt at se dem. Nu var vi i trygge hænder.

Det blev et hjerteligt gensyn, og vi havde meget at tale om.

Alfred fortalte begejstret, at der var vidt åbne døre for evangeliet, og han og Ulla havde fået lov at bede med mange til frelse i en by, Singida, 100 km fra Itigi, hvor vi skulle være.

"Det er godt, I kommer og hjælper os," sagde han, "for vi kommer til at arbejde meget af vor tid i Singida og snart flytte dertil."

Vi vidste, Klara og Axel Jensen var i Itigi, så vi kunne være sammen med dem i begyndelsen, men vi syntes alligevel, det var lidt hurtigt at komme af med Ulla og Alfred! Det viste sig dog senere, at arbejdet i Singida var en vidt åben dør for Herren, og at vore to venner fik lov at starte nogle meget stærke, gode menigheder der. Så vi forstod, at det var derfor, det hastede sådan, at vi kom ud for at hjælpe og afløse. Der er en stor høst at bjerge, og arbejderne er få!

Det var spændende at komme ind til havnebyen, Dar-es-Salamm, hvor Ulla og Alfred havde skaffet sovepladser til os på Frelsens Hærs gæstehus. Der var så mange nye lyde om natten, så drengene kunne ikke falde i søvn. Det var også mærkeligt at skulle ligge og sove under et myggenet! Og sproget! Hvordan skulle vi dog nogensinde lære dette sprog? Man kunne komme langt med engelsk i hovedstaden, men det var vi heller ikke gode til. Vi fik lært de første to gloser på swahili næste morgen, da

tjeneren kom og spurgte:

"Kahawa au chai?"

Han spurgte, om vi ville have kaffe eller te. Det var to vigtige gloser, så dem måtte vi huske!

Vi kunne godt lide maden, og vi syntes godt om folket og hele

atmosfæren i landet. Vi var dog noget chokeret over alt snavset

og de mange tiggere, der lå rundt på fortovene, fattige og

forkrøblede.

Vi så indiske hinduer, der gik og fejede foran sig på fortovet.

De var bange for at komme til at træde på et dyr, som måske

kunne have en af deres forfædres ånder i sig! De troede på

reinkarnation. Stakkels mennesker!

Vi var inde at se nogle af deres afgudstempler, hvor de bragte

mad til afguderne og tilbad elefanter med mange hoveder.

Vi fik stor nød på vore hjerter for, at også inderne måtte få

lov at kende Jesus og Hans frigtrende, glade budskab om frelse.

Det var indenfor Swedish free Mission, vi havde fået arbejdstilladelse, så vi var inde på den svenske mission for at

hilse på missionærerne der. De var søde mennesker,
men vi fandt
snart ud af, at vi var nødt til at lære både engelsk,
swahili
og svensk i det nye land, vi var kommet til.
Vi ville komme til at arbejde meget sammen med
svenskerne, og
de sagde Ja og Nej på de forkerte steder, når vi talte med
dem.
De forstod ikke et ord af, hvad vi sagde!
Da vi gik ned ad gaden, sagde Alfred, at hvis vi havde
tænkt på
at købe en bil, ville det nok være klogt at gøre det, mens
vi
var her i storbyen.
Vi turde ikke fortælle ham, at vi kun havde 385,-kroner
at
starte vores karriere som missionærer på!
Vi sagde blot, at det nok måtte vente lidt.
Efter nogle dage i storbyen kørte vi så den lange vej op
til
Itigi, og det var spændende at se landet. Vi syntes,
vejene var
uendeligt lange, og det tog mange timer over sand og
sten,
inden vi nåede Itigi, hvor vi skulle komme til at tilbringe
de
første ni år som missionærer.
Da vi kørte ind på missionsstationen, blev vi modtaget
med sang

og glæde. Axel og Klara havde pyntet så fint med et stort velkomsskilt ved indkørselen til missionsstationen, hvor der

stod "Karibuni!" Det betyder Velkommen!

De kristne og skolebørnene sang også velkomstsange for os, og

vi følte os meget velkomne og glade sammen med vennerne der.

Vi fik lov at bo og spise hos Ulla og Alfred de første uger, indtil vi var faldet til, og de tog os med rundt på udposterne,

hvor vi vidnede for afrikanerne om vort kald, mens Alfred

tolkede for os.

Vi har ofte tænkt tilbage med stor taknemmelighed på den første

tid i Itigi som nye missionærer, hvor vi havde fire dygtige

missionærer til at hjælpe os igang. Tænk, om vi skulle have

startet alene. Så ville det have været svært at komme igang.

9. Kapitel

Kaldet og sendt

Det varede ikke så længe, før vi faldt til i Afrika. Der var mange ting at lære og meget nyt at vænne sig til. Men vi var

forberedt på alt og klar til at gøre alt, hvad Gud lagde tilrette for os.

Vi vidste, Gud havde kaldet os og sendt os. Det var vor styrke,

og det var det, der skulle komme til at bære os igennem fire

år, hvor vi oplevede så mange prøvelser, at vi nu bagefter ikke

forstår, vi klarede det, men hvor vi også oplevede de største

mirakler, vi nogensinde har oplevet.

Jeg har fortalt om meget af dette i bogen "Mirakler i mit liv,"

så det skal jeg ikke gentage her. Men jeg vil fortælle lidt for

at ære Gud for Hans store trofasthed, og for at styrke dig, som

gerne vil tjene Gud men synes, det er for hårdt.

Gud kalder, Gud udsender, og Han er også trofast og sender

hjælp i rette tid, når vi holder ud.

Vi har ofte stået og "set ud over afgrunden" og troet, at nu

kunne vi ikke komme længere ud i fortvivlelse og afmagt, men så

kom Herren og løftede os op og udfriede os. Halleluja!

Da vi havde været nogle uger på missionsstationen i Itigi, havde Alfred fået det ordnet, så vi kunne komme på sprogskole hos en missionær, der hed Svea Nordberg, og det var visdom.

Det mest vigtige, når man skal virke blandt et folk som missionærer, er at lære deres sprog.

Jeg har aldrig mødt så ihærdigt et menneske som Svea. Hun havde

sit daglige arbejde på missionsstationen, og hun klarede det

fantastisk, selv om hendes mand lige var død få måneder, før vi

kom, og hendes eneste søn var i Sverige. Hun var alene med en

stor arbejdsbyrde, men alligevel underviste hun os, som om det

var det vigtigste for hende i hele hendes tilværelse. Hun masede på og opmuntrede os, så vi var nødt til at gøre noget

ved det.

Peter kom med det samme igang med at bygge et gravsted til

Sveas mand, og kort tid efter var Peter nødt til at bygge to

udendørs toiletter på stationen, så han fik ikke så meget tid

til at læse sprog.

Vi var ude sammen med Svea i hendes arbejde, og en dag fik vi lov at opleve noget, som satte sig spor. Vi kørte forbi en lille landsby, hvor vi skulle handle. Svea fik tje på en stor flok mennesker, der var samlede på torvet, og det var altid en udfordring for hende. De skulle have evangeliet! Da hun kom over til dem, råbte hun efter Peter: "Skynd dig at komme herover, Peter! Du må fortælle disse mennesker om Jesus. Jeg skal nok tolke dig!" Da vi kom derover, var der to slangedansere, der gjorde deres kunster for tjeenene af en stor skare mennesker. Det gøs i os, da vi så dem stå der midt på torvet og lege med to store kvælerslanger. Svea skubbede uden frygt folk af vejen og råbte uforfærdet: "Holdt et øjeblik! I må høre på os, ellers går I fortabt. Vi har noget meget vigtigt at sige!" Vi troede, folk ville blive vrede, men de var helt stille, mens Peter fortalte dem om Jesus og Hans kærlighed. Alle lyttede, og bagefter spurgte flere, om vi ville komme igen og tale til dem. Byen hed Itobo, og der er i dag en lille kirke i denne by som

en frugt af denne særlige hændelse.

Det var det første sted, vi fik lov til at være med at grundlægge en lille menighed.

Da vi havde været et par uger på sprogskolen, begyndte prøvelserne at storme ind over os.

Vi blev alle syge af malaria, og særlig Svend og Torben blev

hårdt angrebet, og Svend var lige ved dødens port.

Vort underhold på 800,-kroner kom ikke til tiden, og vi måtte

spise og bo hos Svea "på kredit".

I månederne, der fulgte, kom vort underhold meget uregelmæssigt, og vi fik ingen penge at arbejde med.

Vi havde besluttet, vi ikke ville klage til mennesker eller skrive hjem og fortælle om sagen. Gud måtte sørge for os.

Vi var nødsaget til at købe en bil samt forskellige ting til husholdningen. Svea lagde ud for os, og vi lovede hende en

bestemt dato, hvor hun skulle få pengene. Det måtte briste

eller bære. Vi var kommet for at virke og leve, - og overleve,

så vi måtte gå igang og ikke spille tiden.

Bilen viste sig at være et vrag. Den var meget billig, men den

måtte, som ugerne gik, have mange reparationer.

Den var een stor prøve for os, og vi stod ofte på landevejen

og bad os igennem svære situationer på grund af denne bil.

Da vi kom tilbage til Itigi fra sprogskolen, skulle Ulla og Alfred flytte til Singida at bo. Vi var jo to andre familier på stationen, så vi syntes alle, det var godt at komme længere ud med Ordet, så vi blev tilbage på stationen sammen med Klara og Axel.

Der gik kun et par uger, så sagde Axel en dag:
"Peter, I bliver nødt til at tage ansvaret for stationen her. Jeg har det ikke godt!"

Vi var kede af at se Axel blive svagere og svagere. En dag fik han blødende mavesår, og han og Klara måtte rejse hjem til Danmark.

Vi fik samtidig at vide, at vores elskede menighed derhjemme i Lyngby havde været inde i nogle svære konflikter og havde delt sig i to!
Det var et chok for os og en meget stor sorg. Det var vore bedste venner, der havde besluttet at gå ud af menigheden og

danne en ny gruppe, og vi vidste ikke, hvad vi skulle gøre.

De forventede, at vi fulgte med dem.

Men vi blev til sidst enige om, at vi måtte holde os til den

menighed, der havde sendt os ud. Vi kunne ikke se til bunds i

konflikterne så langt væk hjemme fra, så vi blev i menigheden.

Vi forstod nu bedre, hvorfor man derhjemme havde glemte at sende

vort underhold. Der var uorden i tingene, og nogle glemte deres

ansvar.

Det var svært for os at se de store behov, der var omkring os i

Afrika og ikke kunne hjælpe på grund af pengemangel.

Men vi besluttede at gå i gang og bygge kirker på nogle af de

udposter, der holdt møder under træerne. Regntiden nærmede sig,

og de fattige kristne måtte have tag over hovedet.

Vi sagde til hinanden, at hvis Gud havde kaldet os, måtte han

også hjælpe os, ellers var det til ingen nytte, vi var kommet ud.

Vi fik ved et mirakel penge, så vi kunne betale vor gæld til

Svea. Gud havde talt til en broder i Danmark om at sende penge

ud til os hurtigt, og det var nøjagtig det beløb, vi skulle bruge!

Gud holdt altså tje med os.

Nu lånte vor indiske købmand i byen os penge, så vi kunne gå

igang med udpostkirkerne. Vi kunne ikke sidde med hænerne i

skødet.

Vi har siden bygget mange kirker, skoler og andre huse, men vi

har altid måttet starte på bar bund. Vi ved ikke, hvorfor det

er sådan, men vi har måttet kæmpe os igennem med økonomien i

tro og fast tillid til, at Guds værk skulle frem, om vi så

skulle gå til grunde, og Gud har svaret hver gang og hjulpet os

på de mest utrolige måder. Ære og pris til Ham!

Det var meget svært med sproget i begyndelsen.

På skolen havde vi fået en masse proppet ind i hovedet i løbet

af de syv uger, vi var der, men vi kunne ingenting, da vi kom

hjem.

Da vi så pludselig blev alene efter fire måneders forløb, var

vi temmelig hjælpeløse.

Vi havde ingen evangelister eller lærere på stedet til at

hjælpe os, så Peter var nødt til efter fire måneder i Afrika at

prædike på swahili!

Afrikanerne forstod ikke engelsk. Der var en, der kunne en

smule engelsk og lidt dansk, fordi han havde arbejdet i huset

hos missionær, så han prøvede nogle gange at tolke så godt, han

kunne. Han kunne også til nød holde en prædiken.

Afrikanerne var fantastiske. De opmuntrede os og hjalp os alt,

hvad de kunne, og de fortrak ikke en mine, når vi sagde noget

vrøvl.

En søndag, da Peter skulle tale i kirken, tog han

flonellografbilleder med, for at de bedre skulle forstå

sammenhængen i det, han sagde. Det handlede om den fortabte

søn.

Da han nåede til teksten med sønnen, der kommer hjem og kaster

sig i sin fars arme, jublede alle i kirken. De havde forstået

meningen!

Efter mødet, spurgte jeg dem, om de forstod, når Peter prædikede Ordet.

"Bwana Peter prædiker hver dag i sine gerninger," sagde de uden

at kommentere sproget!

Jeg skulle hjælpe de syge, der sad udenfor vor dør hver morgen,
og jeg måtte tage deres finger og få dem til at pege på,
hvor
de havde ondt. Og så fik de nogle aspiriner eller
vitaminpiller. Sårene kunne jeg forbinde, men de mere
indviklede ting måtte jeg lægge i Guds hånd eller lade
Peter
køre dem til hospitalet i byen.
Mange drengebørn fra den årgang hedder Petro, Pita,
Petero og
andre lignende navne, fordi Peter blev kaldt ud i nattens
mulm
og mærke for at køre fødende kvinder på hospitalet.
Mange af
dem fødte på vejen, og var det en dreng, der blev født,
opkaldte de ham efter fødselshjælperen, Peter!

Når jeg havde religionsundervisning i skolen, læste jeg
op af
bibelen for dem og sang med dem. De sagde ofte:
"Nu begynder det at gå bedre med sproget, mama! Bare
bliv ved!"
De var så søde imod os.
Torben begyndte at forstå sproget meget hurtigt, og han
fortalte os, når det, vi sagde, var helt forkert.
Vi blev tvunget til at lære hver dag gennem det, vi mødte
i
dagens løb, og efter et år kunne vi tale uden besvær.

Efter nogle måneder kom Axel og Klara tilbage til os igen. Det

var vidunderligt!

Vi har vist aldrig kendt nogle mennesker, der var så helhjertede og havde så inderligt et forhold til Gud.

Peter og

Axel cyklede ud i landsbyerne med evangeliet, mens Klara og

jeg holdt kvindekurser og passede de syge.

Mange af de små børn havde tykke skorper af fnat på kroppen, og

Klara viste kvinderne, hvordan de skulle bade deres børn. Der

var fattigdom, sygdom og snavs overalt, men Guds ord havde

fremgang, og vi fik mange opmuntringer midt i alle prøvelser og

vanskeligheder.

Det var også dejlige lyspunkter, når Ulla og Alfred kom på

besøg, eller vi besøgte dem. Vi sang og spillede og havde det

hyggeligt sammen.

Vi havde også godt fællesskab, når vi var sammen med svenskerne. Vore drenge skulle gå i skole 300 km borte

på den

svenske missionsskole, og vi nød at møde andre "blegansigter"

engang imellem og dele erfaringer og oplevelser med dem.

Vi boede i et hus, hvor termitterne var ved at tage pippet fra os. De åd alt, hvad der var af blødt træ, papir eller stof, så vi skulle lære hele tiden at være på vagt, så de ikke ødelagde alt, hvad vi havde. Vi måtte smøre eller strø DDTpulver og petroleum rundt omkring i hjørnerne og udenfor huset. En overgang havde vi også mange rotter. De for hen over gulvet om natten, og en nat var der kommet en op i sengen til Peter. Det var som om alt rejste sig imod os for at tage modet fra os, men jeg husker tydeligt, når vi var i kirken om søndagen og så mennesker komme frem til forbøn for at give deres hjerter til Jesus Kristus, så sagde vi til hinanden: "Hvad gør det så, vi skal døje lidt? Mennesker møder Jesus, det er vidunderligt!" Hvis Gud giver mig inspiration og nåde til det, vil jeg en anden gang fortælle om, hvad der videre skete i vort liv. Den første periode i Afrika var så intens og fyldt med både svære og glædelige oplevelser, at det ikke kan beskrives.

Men vi var så trætte, da vi efter fire års forløb rejste tilbage til Danmark, at vi sagde:

"Nu har vi gjort det, vi skulle i Afrika. Vi rejser aldrig derned igen!"

Peter var sorthåret, da vi rejste ud, men han var hvidhåret, da

vi kom hjem. Der var mange, der ikke kunne kende ham.

Vi var dog kun tre måneder i Danmark, da Gud igen rørte ved

vore hjerter. Vi kunne ikke tænke på nøden og behovene dernede

i Afrika, uden at kaldet blussede op igen.

Vi måtte af sted igen.

Vi fik et ord fra Herren om, at de samme svære ting, vi oplevede de første fire år, skulle vi ikke komme ud for igen.

Han ville godtgøre os "gnaverens år". Og det kom til at passe!

Vi kom ud for andre ting, vi ikke havde regnet med, men det var

på en helt anden måde.

Det gik pludselig op for os, at vi var i Guds skole, så alt det, der hændte os dengang og sidenhen, ikke var tilfældigheder.

Gud tillod det, og vi har hele tiden været i Hans skole.

Alle de mennesker, vi har støttet os til og sat vor lid til, har Gud på en eller anden måde lige så stille taget fra os,

så

vi i dag kan sige, at vi stoler på Herren alene.

Han er vor tilflugt og styrke!

10. Kapitel

Symbolerne og gaven

Da jeg blev inspireret til at skrive denne bog, så jeg forsiden

for mig med det samme. Og da jeg fortalte Birgit Søndergaard om

det, hjalp hun mig yderligere.

Jeg ønsker, at bogen skal være en gave til Gud for at ære Ham

for 30 velsignede år i Hans tjeneste.

Samtidig skulle den være en gave til Peter på hans 60 års

fødselsdag.

Men jeg ville også så gerne udtrykke de ønsker og den trang,

Peter og jeg har i vore hjerter, og det, Gud har vist os, er så

vigtigt, når vi vil tjene Ham ret. Derfor skulle der også ligge

nogle symboler i forsiden.

Den hvide baggrund

symboliserer motiverne og renheden i det, Gud vil virke igennem

os som mennesker. Hvis vi har ambitioner om selv at blive til noget stort og blive set og hørt med det formål, at vore ideer og tanker skal gennemføres, forsvinder renheden og velsignelsen. Vor bøn er, at vi altid må have rene motiver, som Gud kan glædes og herliggøres ved.

De to røde roser symboliserer to små mennesker, som er blevet rensed fra al synd og uretfærdighed ved troen på det vidunderlige værk, Jesus gjorde for os på Golgata. Alt, hvad vi er og kan, skal lægges ned for vor elskede Gud og Fader som en gave og tak til Ham. Jeg ved ikke nogen dejligere gave i denne verden end røde roser. Gud har skabt dem så smukke og fuldkomne. Når vi er rensede i Jesu blod, er vi smukke og fuldkomne for Gud, og vi må give det liv, Han gav os, tilbage til Ham!

De røde bogstaver er en erkendelse af, at vi blev født for at tjene Gud og vore

medmennesker. Men det er også en inderlig bøn til Gud
om, at vi
altid må blive beskyttet og gemt under Jesu dyrebare
blod,
ligesom israelitterne blev det, da dødsenglen gik forbi
dem i

Ægypten.

Da dødsenglen kom, var de beskyttet under blodet på
dørstolperne, blodet fra et lydefrit lam.

Vi vil gemme os under Lammets blod, det blod, Jesus
gav for os

på korset. Kun der kan vi være trygge i livet og
tjenesten!

Vi tror, der vil komme svære tider for os, som tror på
Jesus og

vil stå sammen med Hans folk, Israel, men blodet og
Guds nåde

er nok til at bevare os!

De grønne grene og blade

er håbet i vore hjerter om at kunne være tro til det
sidste

imod det kald og den overbevisning, Gud har givet i
vore

hjerter.

Samtidig er det et inderligt ønske om at bære frugt og
uanset

alder være fulde af kraft og saft, løbe uden at mattes og
vandre uden at trættes!

Gulddråberne

symboliserer noget ganske særligt.

Det er den prøvede tro, Bibelen betegner som det reneste guld.

Og det er de tårer, vi græd, der blev til guld for os.

Vi har grædt mange glædestårer sammen, når vi fik vore dejlige

børn og svigerbørn, når vi så vort arbejde lykkes, og når vi

fik opfyldt vore mange bønner.

Vi græd, når vi havde stået ved dødens port og troet, at nu var

vi færdige. Nu var rejsen slut. Og så kom Gud og løftede os op

og gav os livet tilbage som en gave!

Vi måtte falde hinanden om halsen og græde af glæde.

Men de tårer, der blev til guld, var de tårer, vi græd, når vi

fik en stor nød og byrde på vore hjerter for mennesker, vi

mødte, som var fattige, sultne, nøgne og uden håb og uden Gud.

Det var også, når det arbejde, vi havde bygget op, kom i så

stærkt stormvejr, at det var ved at flenses fra hinanden, og

små, svage mennesker kom i nød ved det.

Vi måtte hjælpe dem, og det var ofte så stort et pres, at vi

følte os overvældede, magtesløse og knust.

Da vi stod i trængslerne og prøvelserne, følte vi ofte, det var håbløst og uretfærdigt, men senere er det de oplevelser, der har givet os størst glæde og taknemmelighed i vore hjerter.
Tårerne blev til guld!

Gaven

Til sidst har jeg så et hjertesuk!

Der er en gave i denne bog, som jeg ønsker at give til Peter og til Herren. Den vil samtidig blive en gave til folket i Himmalaya-bjergene!

Da Peter for en tid siden kom hjem fra en missionsrejse til

Indien, hvor han, sammen med vor gode ven, Kaj Holti, underviste de kristne ledere fra forskellige dele af Indien,

oplevede han noget, vi ikke havde regnet med.

Der var mennesker, som havde kørt 36 timer i bus for at være

med på seminaret.

De kom fra Nepal og andre steder i Himmalaya-bjergene.

Da huskede Peter pludselig, at Gud for 40 år siden lagde en

stor nød på hans hjerte for dette folk!

Dengang blev Tibet, som han særlig havde nød for, samt de andre

lande oppe i bjergene lukket for missionærer.
Var tiden nu inde til, at han skulle få lov at give dem
Ordet
og opmuntre dem til at tjene Jesus?
Han følte pludselig, at der ikke er nogen tid for Gud. Når
Hans
time er inde, sker tingene.
Mange kristne i Himmalayabjergene må leve "under
jorden". Det
er ikke tilladt at drive kristent arbejde. Men der er stor
hunger efter Ordet, og de kristne ledere trænger til
undervisning og opmuntring.
Da Peter kom hjem, fortalte han mig dette, og han
sagde:
"Bare vi sammen kunne rejse derned engang. Lederen
for
missionen, vi besøgte i Calcutta, vil gerne tage med. Men
det
er dyrt, og det er en meget anstrengende og farefuld
tur!"
Jeg var fyr og flamme med det samme, for jeg kunne
pludselig
se, at Gud havde en mening med dette.
Da jeg begyndte på bogen her, bad jeg Herren om, at den
vil
give så meget overskud, at Peter og jeg sammen kan
tage ned og
styrke de kristne i Himmalaya-bjergene Tibet, Buthan
og Nepal.

